

ZÁPAS

O DUŠI 145

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

LÉTO 2020
ROČNÍK 31

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Nediv se, že jsem ti řekl:
Musíte se narodit znovu.
Vítr vane kam chce, jeho
zvuk slyšíš, ale nevíš,
odkud přichází a kam
směřuje. Tak je to s každým,
kdo se narodil z Ducha.

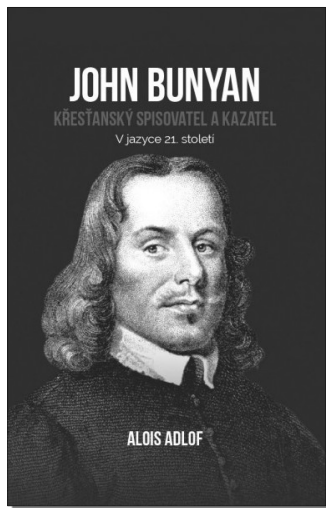
Jan 3,7–8

www.reformace.cz

OBSAH

Meč, hlad, dravá zvěř a mor	3
Boží moc a vláda v životě křesťana	4
Duchovní choroby a biblické uzdravení	10
Pluralita v kázání	17
Kazatel Milíč z Kroměříže	19
Co říká Bible o genderové otázce	20
Čtyři způsoby, jak mít užitek z čtení Bible	27
Z chlapce mužem – znaky mužství (1)	33
Nepotřebujeme ustrášené rodiče	37
Může být trestem pro nevěřící oddělení od Boha – dotaz čtenáře	42
Citáty knížete kazatelů o pekle	45
Reformovaný kazatel Jan Karafiát	46

John Bunyan

Alois Adlof

Adlofovým nepochybným cílem bylo prostřednictvím této duchovní biografie povzbudit své současníky k vytrvalému zápasu ve víře.

*Pevná vazba, 160×110 mm, 88 str.,
cena 140,- Kč, vydalo Didasko.
www.PoutnikovaCetba.cz*

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz, Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
Redakční rada: Daniel Adamovský, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
Číslo 145 vyšlo 20. 7. 2020.
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na tit. straně: Jana Hynková
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o.,
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 –
Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6
Telefon: (+420) 222 268 917
Email: zapasodusi@gmail.com
Dobrovolné příspěvky pošlete
přiloženou složenkou
nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)
SK108330000002600196560 (SK)

MEČ, HLAD, DRAVÁ ZVĚŘ A MOR

Jaroslav Kernal

*Toto praví Panovník Hospodin: „... pošlu na Jeruzalém tyto své čtyři přísné soudy: **meč, hlad, dravou zvěř a mor**, abych z něho vymýtil lidi i dobytek!“ (Ez 14,21)*

Mnozí z těch, kdo nás předešli na cestě víry, nebyli zmateni chaosem tohoto světa, jako jsou zmateni křesťané v současnosti, ale rozuměli Božímú dílu ve světě. Viděli Boha jako spravedlivého vládce, který řídí tento svět podle své dokonalé moudrosti a skrze svou přetékající dobrotu. Ve své dobrotě Bůh přichází také se svými soudy, mezi které patří meč (válka), hlad, dravá zvěř a mor (epidemie, příp. pandemie). Jeho vláda je zcela spravedlivá a směřuje ke dni, který to nade všechnu pochybnost prokáže. V onen den se ukáže, že Bůh všechno učinil správně, dobře, ke své slávě a ke spasení svého lidu. V onen den každé koleno poklekne před Pánem a k slávě Boha Otce každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,10–11). Zde je několik citátů k výše uvedenému verši:

Bůh má řadu bolestivých soudů, jimiž trestá hříšné národy – všechny jsou na jeho povel a působí v různých národech podle toho, jak Bůh sám chce. Bůh často trestá hříšné národy tím, že na ně dopadne meč války – a Bůh ho vede a řídí ve všem, co má vykonat. (Matthew Henry, 1662–1714)

Je to Bůh, který volá po meči, a způsobuje, že přijde: „Uvedu-li na některou zemi meč...“ (Ez 33,2). On je Hospodin zástupů, a pověřuje armády, aby vpadly tam, kam on chce. Výjimečné zlo přináší výjimečné soudy. Války nepřijdou do nějakého národa náhodou – ale je to spravedlivé dílo Boží prozřetelnosti. (William Greenhill, 1591–1671)

Považuji dvě světové války, které jsme zažili v 20. století, za Boží trest kvůli odpadnutí předchozího století. Nevidím žádné jiné dostatečné vysvětlení. (Martyn Lloyd-Jones, 1899–1981)

Hříšníci mohou vzdorovat Božím cestám, ale ne jeho hněvu. (Thomas Watson, 1620–1686)

Postavme svoji víru právě sem – že náš Pán stále pracuje ve všech těchto zmatcích. A když se věci z lidského pohledu obrací vzhůru nohama, náš pozeňnaný Pán dobře ví, co dělá – a bude dělat všechny věci zcela jistě, neomylně a nezměnitelně tak, aby pracovaly pro jeho vlastní slávu a pro dobro jeho lidu. (James Durham, 1622–1658)

BOŽÍ MOC A VLÁDA V ŽIVOTĚ KŘEŠTANA

Daniel Adamovský

Všechny citáty Písma v tomto článku jsou z Českého studijního překladu.

Zažili jste někdy bouři, při které jste měli skutečný strach? Pokud vás zastihla v přírodě někde ve stanu, byli jste bez solidní ochrany a až nechtěně blízko všem jejím projevům. Hřmění, při kterém běhá mráz po zádech, ohlušující výbuchy blesků, intenzivní déšť. Celé to bylo jako strašlivé divadlo, ve kterém se hromy a blesky předhánjí v nahlodání vaší odvahy. Toužíte, aby to už skončilo, každá minuta je nekonečně dlouhá. Začnete se modlit k Bohu, aby vás ochránil a vysvobodil. Vždyť On přeci vládne nad celým stvořením! A máte pravdu. Ovšem je třeba vnést tuto informaci přímo do srdce a krotit jí strach a obavy, které v něm rostou. Jinak zůstane jen faktem bez aplikace.

Co pro vás vyplývá ze skutečnosti, že Bůh má moc a vládu nad celým stvořením? V žalmu 29 David chválí Boží svrchovanou moc nad nebeskými mocnostmi, pozemským stvořením i lidmi.

1. Vzdejte Bohu slávu, synové Boží (v. 1–2)

Vzdejte Hospodinu, synové Boží, vzdejte Hospodinu slávu a sílu. Vzdejte Hospodinu slávu jeho jména, klaňte se Hospodinu v nádheře svatyně.

Na počátku žalmu 29 se ocitáme v nebeském chrámě, kde se Boží synové sešli kolem Hospodinova trůnu. Celou svatyní se nese výzva, aby všichni Boží synové, tedy všechny nebeské mocnosti, andělé, cherubové, serafové a kolik jich jen je, vzdali slávu a klaněli se Bohu. Ačkoliv andělé jsou neporovnatelně mocnější bytosti než člověk, v porovnání s Bohem jsou zanedbatelní.

Není nikdo mocnější a silnější než Bůh. A všechny jeho vlastnosti včetně Hospodinovy síly dokonale projevují jeho slávu. A tak reakce Božích synů na výzvu je, že vzdají v pokoře Hospodinu slávu a klaní se před ním. Podobný nebeský výjev máme zaznamenaný v knize Zjevení

I uviděl jsem a uslyšel jsem hlas mnoha andělů okolo trůnu a těch živých bytostí a těch starších, jejich počet byl desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců, a říkali mocným hlasem: „Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.“ A všechno stvoření, které [je] v nebi, na zemi, pod zemí i na moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úcta, sláva i moc na věky věků!“ A ty čtyři živé bytosti říkaly: „Amen.“ A starší padli na tvář a poklonili se. (Zj 5,11–14)

Když se takto klaní před Bohem nebeské mocnosti, co teprve my? Vždyť my jsme hříšníci, kteří jsme pokládali všechno možné v tomto světě za hodnější slávy než Boha. My máme daleko víc důvodů se před Hospodinem klanět než všichni andělé dohromady. Dar milosti, zaplacený obětí jeho Syna za naše hříchy, v nás musí vzbuzovat úctu k Bohu a jeho chválu. Ale pokud se to někomu z vás zdá málo a stále hledáte důvod, proč byste měli vzdát Bohu slávu, čtete další verše 29. žalmu.

2. Mějte bázeň před Jeho mocí (v. 3–9)

a) Hlas Hospodinův působí bouři (v. 3–4)

Hlas Hospodinův nad vodami, slavný Bůh zahřměl, Hospodin nad mocnými vodami. Hospodinův hlas je mocný, Hospodinův hlas je nádherný.

Davidova vize představuje Hospodinův hlas, jak rozpoutává silnou bouři nad mořem a ta postupuje dále do vnitrozemí. Na cestě pak nenechá nedotčené nic, co jí přijde do cesty. Hospodinův hlas zní nad vodami. Boží hlas rozeznívá bouři. Její začátek lze odhadovat nad Středozemním mořem, které pro suchozemce Davida bylo dostatečně mocnými vodami. Slavný Bůh zahřměl svým hlasem a rozpoutal běsnění živlů. Podobně mocného projevu jsme svědky, když Bůh mluvil s Mojžíšem na hoře Sínaj.

Třetího dne, když nastalo jitro, se na hoře objevilo hřmění, blesky a ohromný oblak a ozval se velmi silný zvuk beraního rohu. Všechen lid v táboře se třásl. Mojžíš vyvedl lid z tábora vstříc Bohu a oni se postavili na úpatí hory. Celá hora Sínaj byla zahalená kouřem, protože na ni sestoupil Hospodin v ohni. Vystupoval z ní kouř jako kouř z hrnčířské pece a celá hora se velice třásla. Zvuk beraního rohu byl stále silnější a silnější, Mojžíš mluvil a Bůh mu hlasitě odpovídal. (Ex 19,16-19)

Celý ten výjev způsobil v Izraelském národě stojícím pod horou zděšení a hrůzu, protože zněl hlas slavného a svatého Boha. Jeho hlas je mocnější než vody, nad nimiž se rozezněl. Je mocnější než bouře, kterou rozpoutal. Právě proto je třeba mít bázeň ne z projevu té bouře, ale z toho, kdo stojí za ní. Je třeba sledovat příčinu, nejen projevy.

Avšak můžeme také číst ve verši 4, že Hospodinův hlas je nádherný, důstojný, plný Božího majestátu a velebnosti. David nám dává popis Božího hlasu jako něčeho krásného, co působí úžas a bázeň zároveň. Boží hlas zjevuje všechny Boží vlastnosti. Od svrchované moci po lásku ke svému lidu. Od nekonečné nezávislosti na všem stvořeném po těsnou blízkost s každým Božím dítětem. Boží hlas působí bouři, stejně jako přináší útěchu do srdcí v těžkých životních situacích.

b) Hlas Hospodinův žene bouří (v. 5–7)

Hospodinův hlas láme cedry, Hospodin tříští libanonské cedry. Působí, že Libanon poskakuje jako tele a Sirjón jako mládě divokého tura. Hospodinův hlas rozkřesává plameny ohně,

Bouře stále pokračuje a žene se z mořských oblastí nad pevninu a blíží se svému vrcholu. Od verše 5 čteme, jak Boží hlas láme a tříští pýchu Libanonu, libanonské cedry. Libanonský cedr je mohutný strom známý svou dlouhověkostí. Jeho mohutnost vyjadřuje deštníkovitá rozlehlá koruna a gigantický kmen, který může mít průměr až tři metry. Avšak tento obr se pod vlivem bouře působené Hospodinovým hlasem láme jako zápalky, doslova se tříští na malé třísky.

Týž Boží hlas působí, že území Libanónu i hora Sirjón poskakují jak mladý skot. Nejvyšší horou v celé oblasti je hora Sirjón (Chermón, Dt 3,9). Nachází se na hranici tehdejšího Libanónu a Izraelského království a tyčí se do výše téměř 2800 m. Avšak ani mohutná hora Sirjón, ani jakékoliv území neodolají Hospodinovu mocnému hlasu. Když čteme o poskakujícím mladém teleti, nelze se ubránit představě, že David popisuje zemětřesení. Boží hlas způsobil nejen bouři, ale je mocen trást celou zemi. V Žalmu 114 čteme ještě podrobnější popis Boží moci nad zemí při vyvedení Izraele z Egypta:

Hory, proč poskakujete jako berani, a vy, pahorky, jako jehňata? Svíjej se, země, před Pánem, před Bohem Jákobovým, jenž proměňuje skálu v jezero, křemen ve vodní pramen. (Ž 114,6–8)

To je úchvatná a ničím neomezená Boží moc nad mořem i zemí. Bouře však ještě nekončí, nyní graduje úchvatným ohňostrojem blesků, které Boží hlas rozkřesává jako plameny ohně (v. 7). Blesk ve zlomku vteřiny prolétne oblohou a s obrovskou energií zasáhne svůj cíl. Výkon výboje průměrného blesku je odhadován vyšší než 3 GW! To je přibližně jedna sedmina instalovaného výkonu všech elektráren v ČR. Obrovský výkon, který Bůh působí svým hlasem, nás musí vést k úžasu nad Boží mocí. A jak citlivě ji vůči stvoření používá! Kdyby každý blesk zasáhl nějakou stavbu, znamenalo by každé léto hospodářskou katastrofu.

c) Hlas Hospodinův klidní bouři. (v. 8–9)

Hospodinův hlas působí, že se poušť svírá bolestí, Hospodin k bolesti přivádí poušť Kádeš. Hospodinův hlas přivádí laně ku porodu a obnažuje lesy. A v jeho chrámu všichni říkají: Sláva!

Boží hlas rozpoutal bouři a také ji postupně uklidňuje. Bouře se přesouvá více na východ do oblasti pouště Kádeš severně od syrského Damašku. Ale i ve svém závěru má bouře stále dost síly na to, aby její účinek David přirovnal k tomu, že

se poušť pod působením Hospodinova hlasu svírá bolestí. Vichřice na poušti je doprovázena masivními přesuny písku, který nejenže změní vzhled krajiny, ale při vysoké rychlosti dokáže působit zranění lidem i zvířatům a zničit i vzrostlejší rostliny.

Když se bouře přesune o kus dále do oblasti lesů, Boží hlas v bouři přivádí laně k předčasnému porodu. A ze stromů doslova serve listí i kůru, že z nich zbydou obnažené pahýly.

Nakonec Bůh bouří svým hlasem zastavuje a tím dokazuje svou plnou kontrolu nad stvořením. Nejenže bouří začal a vedl směrem, který chtěl, ale také ji podle své vůle včas zastavil.

A jaká je reakce v Božím chrámě? Všechny nebeské bytosti volají: Sláva! Všechny jsou ohromeny Boží mocí, a to je vede k vzdání slávy všemohoucímu a nádhernému Bohu.

Milí svatí, sdílíte stejnou bázeň před Bohem, který vládne takovou mocí? Pohanské národy přičítaly bouře hněvu svých bohů a bály se jich, protože ti vymyšlení bozi byli tvrdí a nemilosrdní. Ovšem my máme milujícího a všemohoucího Boha a bázeň spojená s úžasem je to, co má naplňovat naše srdce. Jelikož on vládne nikým neomezen.

3. Mějte jistotu v Boží vládě (v. 10–11)

a) Hospodin věčně vládne (v. 10)

Hospodin trůnil nad potopou, Hospodin bude trůnit jako král navěky.

Ve verši 10 vidíme Panovníka sedícího na trůnu. Jeho trůn a jeho vláda jsou věčné. Vládl nad potopou, již odsoudil celé lidstvo až na Noemovu rodinu. Vládne stále a bude vládnout navěky. Lidstvo se tomu může vysmívat, zpochybňovat Boží vládu, nebo si vymýšlet všelijaké bláznivé teorie. Boží vládu však tím nesníží ani o milimetr.

*Hospodin kraluje — národy se chvějí. Trůní na cherubech — země se zmítá.
(Ž 99,1)*

Boží svrchovaná vláda nad stvořením i lidstvem musí v křesťanovi upevňovat jistotu v jeho moc. Vždyť ta úporná snaha zpochybnit Boží stvoření, Boží plán pro rodinu, Boží plán pro roli muže a ženy a vše ostatní je Bohu jen k smíchu. Nemusíme se tedy obávat, s jakou novou ničivou lží lidská společnost zase přijde. Jestli zruší pohlaví a budeme si muset říkat středním rodem, nebo uzákoní jako manželství svazek deseti lidí deseti různých genderů... Pravdu tím nikdo nezmění. Boží vládu žádný hříšník nesvrhne. Ale jen člověk sám si tím vzpurným jednáním vnáší více a více bolesti a zmatku do života.

b) Hospodin posiluje svůj lid (v. 11)

Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svému lidu pokojem.

Ve své vládě Bůh dává posilu svému lidu. Bůh svou mocí jedná ve prospěch svého lidu, slyší naše modlitby, chrání nás a vysvobozuje z tísně (Ž 28). K tomu nám dává do srdce jistotu v jeho moc skrze naši rostoucí oddanost Bohu (Ž 27). A tím nás připravuje, abychom mohli snést těžké zkoušky.

Boží moc je vám, milí svatí, k dispozici. Ne však proto, abyste vynikali nad ostatními nějakými mocnými činy a budovali svou pýchu. Ale abyste rostli v pokore a v závislosti na jeho moci. V pokorném a s Bohem smířeném srdci se totiž nachází pokoj. Ježíš řekl svým učedníkům v předvečer svého ukřižování:

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé. (J 14,27)

Pán Ježíš je tím pokojem. Mimo něj pokoj není.

Aplikace pro život křesťana

V úvodu bylo popsáno, jak děsivě může působit bouře, když člověka zastihne ve volné přírodě. Ovšem nejsou to obvykle bouře s blesky a hromy, které působí skutečné obavy a strach. Vždyť bouřka brzy skončí. Skutečné obavy přichází se životními zkouškami. Ač nám mnohdy zůstane utajen jejich důvod, důležité je, že nad nimi vládne náš Pán. Bůh vládne a používá svou moc, abyste ve zkouškách zvítězili k Boží slávě.

Proto nedává smysl hledat pomoc jinde než u Boha. Dokonce by to bylo vyjádřením nedůvěry a čirým bláznovstvím. Vždyť kdo z vás dokáže zastavit bouři, nebo třeba jen rozehnat mraky, aby byl krásný slunečný den. Kdo dokázete uzdravit své tělo z nemoci, zastavit stárnutí, nebo prodloužit svůj život, byť o den. Nikdo. Ale Bůh to vše má pod svou vládou. Tudíž musíme utíkat k tomu jedinému zdroji a k té největší síle v celém vesmíru, k všemohoucímu Bohu.

Pokud jste nemocní, žádejte ostatní bratry a sestry, aby se za vás u Boha přimlouvali. Bůh je mocen vás uzdravit a v každém případě vám dá sílu snášet útrapy vaší nemoci (Jk 5,16). Jestliže bojujete s obavou o zabezpečení své rodiny, věřte, že Bůh se o vás postará, stejně jako se stará o celé stvoření od počátku světa (Mt 6,25–26). Možná zápasíte se složitou výchovou vašich dětí. Jediné řešení je, uchte je bázni a poslušnosti před Bohem skrze aplikaci Božího slova přímo do jejich životů. Ukazujte jim, jaké tragické důsledky má neposlušnost a jaké pozhéňání mají děti žijící v poslušnosti rodičům (Mt 15,4, Ef 6,2–3). Anebo zažíváte těžké soužití s nevěřícím manželem či manželkou. Vaše úloha je sloužit svému protějšku, modlit se za ni či za něj a být mu příkladem Krista, aby viděl praktickou

nezaslouženou milost. Jen Bůh je schopen proměnit jeho či její srdce, vy je neproměňte (1Pt 3,1–2).

Milý čtenáři, Písmo nepřináší planá slova útěchy. Vždyť to je hlas toho, kdo nás zná nejlépe, vždyť každého z nás stvořil. Planá slova útěchy jsou typu: „Neboj se, to bude dobré...“, nebo „Buď silný, to zvládneš...“. Taková slova ale nemají žádný pevný základ. Jen se snaží vybudit sebedůvěru či sebelásku. Ale u člověka, který došel na konec svých sil, nedávají žádný smysl! Rady a spolehnutí na lidský rozum, to jsou slova marné útěchy, která v ničem nepomohou. Ale vydat se pod Boží vládu a spolehnout se na Boží moc, to je ta jediná správná cesta, která vede k dobrému cíli. A jen touto cestou je Bůh oslaven.

Křesťane, věř, že ten, který tě vykoupil obětí svého Syna, má pro tvé zápasy to nejlepší řešení a jeho vláda je pro tebe tou nejlepší vládou. Ovšem pokud stále vzdoruješ Boží svrchované vládě a odmítáš se pokořit před Bohem, který má tvůj život zcela v hrsti, jednáš hloupě. Vzpomeň na Ježíšova slova k Saulovi na cestě do Damašku: „*Bolestivé je pro tebe kopat proti bodcům.*“ (Sk 26,14) Ty bodce nejen, že jsou ostré, ale mohou tě kdykoliv připíchnout jak motýla do sbírky. Věř tedy, že Bůh je ten nejlepší Panovník. Věř, že Pán Ježíš je mocen tě dokonale očistit od tvých hříchů. Čiň pokání ze svých marných skutků.

Shrnutí

Co pro vás tedy vyplývá z Boží moci a vlády nad celým stvořením? Žalm 29 nás učí, že Hospodin je hoden slávy od celého stvoření, neboť on je věčný a svrchovaný vládce nad nebem, zemí i lidmi. Proto mějte důvěru v jeho vládu a věřte, že jeho moc pro vás pracuje. Z toho mějte jistotu a pokoj pro celý váš život.

Hospodin žehná svůj lid pokojem. (Ž 29,11)

Existuje trojí pokoj: dočasný, duchovní a věčný. První je vnější pokoj, a souvisí s požehnáním. Druhý je vnitřní pokoj, a souvisí s milostí. A nakonec je tu věčný pokoj, který souvisí se slávou. Je to jako v majestátním paláci, kde je vstupní hala, kterou se vchází do nádhernějších místností. Vnější, dočasný pokoj je takovou halou, vstupem nebo úvodem do vnitřních ložnic lahodného pokoje svědomí a do věčného odpočinutí, v němž bude náš nebeský pokoj naplněný štěstím. Už samotný vnější pokoj nám poskytuje mnohé spočinutí, ale nad to nám pomáhá získat vnitřní i věčný pokoj a uchovat se v něm.

(Ephraim Udall, 1642)

DUCHOVNÍ CHOROBY A BIBLICKÉ UZDRAVENÍ

Peter Hammond

Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznáváj ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. Nebud' moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvrát. To dá tvému tělu zdraví a svěžest tvým kostem. (Př 3,5–8)

I když většina z nás pečuje o své zdraví, často přehlízíme nemoci svých duší. Svatosť je pro naši duši a ducha totéž, co zdraví pro naše tělo. Člověk má tělo, mysl a duši. Myšlenky ovlivňují naše emoce, pochopení souvislostí pak ovlivňuje většinu našich rozhodnutí. Vše je propojeno, ale mnozí lidé žijí hluboko pod svými možnostmi, neplní své poslání, nedosáhnou cíle, protože jsou duchovně neudrživí.

Spavá nemoc

Nejrozšířenější epidemií postihující velkou část církve je spavá nemoc. Lidé jsou neaktivní, neutrální, letargičtí a apatičtí. V důsledku toho promarní četná požehnání, nespočet příležitostí je ztracených a mnohá nebezpečí jsou přecházena bez povšimnutí. „Jak dlouho, lenochu, budeš ležet? Kdy se probudíš ze svého spánku? Trochu si pospiš, trochu zdřímneš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec“ (Př 6,9–11). Podřimujícím patří následující varování: „Ti, kdo jsou na stráži, jsou slepí, nikdo z nich nic neví; všichni jsou to němí psi, nedovedou ani štekat; jen mluví ze sna, když ulehnu, rádi podřimují“ (Iz 56,10).

Ztuhlá čelist

Tento stav ochromuje ústa věřících. Když nastane příležitost svědectví, čelist jim nedovolí promluvit. Někdy bývá mlčení jako zlato, jindy je to pouhá lenost a zbabělost. „Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí“ (1Pt 3,15–16).

Amnézie

Tato fatální nemoc se obvykle vyskytuje obzvláště ve světské společnosti, tehdy někteří křesťané zapomínají, kdo jsou a co mezi nevěřícími dělají. Je smutné, že se chovají tak, jako by byli součástí světa, smějí se vtípům světa, poslouchají světskou hudbu, opakují mantry světa, jako by byl svět jejich největším přítelem. „Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím“ (Jk 4,4).

Hluchota

Někteří lidé natolik duchovně ohluchli, že neslyší, i když Bůh promlouvá! Jsou neteční k Božím příkázáním a varováním Bible. Nevěnují pozornost hlasu

Ducha svatého, který je varuje skrze svědomí. Neposlouchají jasná Boží slova zaznamenaná v Bibli. Když Bůh mluví, tváří se nepřítomně a prohlašují: „Nikdy jsem nic neslyšel!“ Jim patří následující slova: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru“ (Žd 3,15).

Slepota

Toto postižení ovlivňuje nečekaně velké množství věřících, kteří jsou slepí vůči nebezpečí a nástrahám ďábla, i když jsou očividné. Ve skutečnosti mají velké potíže vidět rozdíl mezi lží, pastí a svody ďábla a mezi povinností řídit se Slovem a Božím varováním. „Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím“ (2K 4,3–4).

Ohmatáváme stěnu jako slepí, hmatáme jako ti, kdo nemají zrak. V poledne klopýtáme, jako když se stmívá, mezi zdravými jsme jako mrtví. (Iz 59,10)
Mají zatemnělou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce. (Ef 4,18)

Paralýza

Pak jsou tu učedníci, kteří trpí zdánlivě neléčenou paralýzou nohou, když mají něco vykonat pro Boží království. Tam, kde Ježíš vede, nepohnou se z místa, nenásledují. Těm Písmo připomíná: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mk 8,34).

Bezpečnost

Mezi věřícími je neuvěřitelné množství morálně bezpáteřných jedinců. Mnozí evangelikálové se chovají jako bezobratlí živočichové. Tyto duchovní medúzy nestojí za principy Písma. Následkem toho přilnou k čemukoliv. „A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy .opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti...“ (Ef 6,10–14).

Kurděje

Vznikají kvůli nedostatku duchovního proteinu (maso Hospodinova hodu), jak o něm hovoří Písmo, a duchovního ovoce a bylin (víra a poslušnost). Nadměrná závislost na sladkostech (požehnaních) a duchovní mlsání (bonbóny vs. výhody) jsou příčinou zkažených zubů, neduživosti a ztráty životní energie. Po čase se u věřících objeví kurděje, které jsou příčinou jejich duchovní hniloby. „Já jsem

k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?“ (1K 3,1–3).

Lék na duchovní nemoci

Písmo má pro všechny duchovní choroby zázračný lék, tím je zdravá každodenní dávka Božího slova. „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky“ (Př 3,5–6).

Z celého srdce

Důvěřovat Pánu celým svým srdcem znamená zachovávat jeho přikázání, svědectví, nařízení, sloužit a radovat se, jásat, chválit a milovat. První přikázání je toto: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!“ (Mk 12,30). Plnohodnotní křesťané musí využívat srdce na plný výkon, nemůžeme být polovičatí, nebo dokonce zůstat neteční.

Být biblicky zakotveni

„Abyste nespolehali na svou vlastní moudrost“ (Ř 11,25), nespolehejme se na to, jaký máme názor na to nebo ono. Není moudré řídit se jen vlastním rozumem a zkušeností, ale svědectví Ducha svatého má vést naše svědomí, aby bylo podřízeno Božímu slovu.

Modlitby a studium Božího slova

Pokorná modlitba a hledání Božího vedení skrze pilné studium jeho slova je nezbytnost před každým důležitým rozhodnutím. „Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky“ (Příslaví 3,6). Věnujme pozornost tomu, co má být na prvním místě a podle toho jednejte. Bible před snídání, Písmo před ulehnutím.

Moudrost z Příslaví

Je moudré začít naše dny čtením z knihy Příslaví, abychom získali moudrost pro rozhodování na každý den. „Neboť moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst“ (Př 2,6). Jediný Bůh je vševědoucí, všudypřítomný a všemohoucí. Existuje 31 kapitol Příslaví, jedna kapitola pro každý den v měsíci.

Bázeň před Bohem

Bázeň před Bohem je počátek moudrosti. „Nebud' moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvrát“ (Př 3,7). Kdo má bázeň před Hospodinem, je osvobozen od strachu z lidí. Budeme-li se bát Boha, nemusíme se bát člověka, budeme-li se bát názorů světa, nebudeme se bát Hospodina. Je to buď – anebo. Musíme si vybrat. Buď se budeme snažit Boha potěšit, nebo se budeme snažit

potěšit člověka. Buď se budeme bát lidí, nebo se budeme bát Boha. Kdo se bojí Boha, zjistí, že právě tam je počátek moudrosti, a ta člověku umožní moudře si vybrat a odvrátit se od zla.

Duchovní uzdravení

Naše duchovní zdraví bude mít vliv na naše fyzické, duševní a emocionální zdraví. „To dá tvému tělu zdraví a svěžest tvým kostem“ (Př 3,8). Svatost je pro našeho ducha totéž, co zdraví pro naše tělo. Tělo, mysl a duch jsou propojeny. „Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch vysušuje kosti“ (Př 17,22).

Z vlažných věřících je Pánu Bohu zle

Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přечиštěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. (Zj 3,15–19)

Biblické pokání

Nemysleme si, že jsme bezmocnými oběťmi. Jsme provinilí hříšníci. Bůh odporuje pyšným, ale pokorným dává milost. „Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 6,23). Pokání se zabývá kořenem, příčinou všech našich problémů, suchopárem a neúrodou, zabývá se hříchem.

Hřích nás odděluje od Boha

Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší. Vaše dlaně jsou poskvrněny krví, vaše prsty nepravostí, vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti. (Iz 59,1–3)

Nechutný zvyk

Tolerovat a omlouvat hříchy, které nás drží v napůl mrtvé, v hanebné kondici, je ohavnost. Náš hřích musí být vyznán, odmítnut a odpuštěn.

Být jím uchvácení

On dokonal naše spasení. „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu“ (Žd 12,1–2).

Frustrace

Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu. Byli jsme stvořeni pro společenství a úzké spojení se Stvořitelem. „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí“ (J 15,5–6). Pokud se netěšíme z neustálého kontaktu a komunikace s Bohem, zůstáváme vnitřně neklidní, nenaplnění a frustrovaní.

Hadí jed

Je to naše osobní nevíra, kvůli níž se otevírá propast, která se stala kořenem zla. Kvůli našemu hříchu bylo naše společenství s Bohem zničeno, křesťanská chůze ochromena, náš morální úsudek byl zdeformován a předsevzetí vzala za své. Náš modlitební život byl zničen, uctívání bylo přerušeno. Naše svědectví se stalo neplodným a naše duchovní životy byly pokřiveny pokrytectvím. Musíme poznat nesmiřitelnost a destruktivní povahu jedu hříchu.

Co způsobil hřích?

Hřích učinil satana pánem vzpurných hříšníků. „Kdo však se dopouští hříchu, je z ďábla, protože ďábel od počátku hřeší. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblův“ (1J 3,8). Hřích člověka zotročil. „I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu“ (Ef 2,1–2). Trest za hřích nikoho nemine. „Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 6,23). Hřích učinil z pekla skutečnost. „Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera“ (Zj 20,14–15).

Sklízíme, co jsme zaseli

Hřích na nás působí stejně jako cukr v benzínové nádrži – způsobil špatný chod motoru. Zkaramelizovaný cukr zanesou ventily a palivový filtr, podobně i dlouhodobá přítomnost hříchu v našich životech negativně ovlivňuje náš výkon. Jsme duchovně, emocionálně, psychicky i fyzicky vyhořelí. Nevyhnutelnými důsledky hříchu jsou nepokojné svědomí, proměnlivé emoce, citové a fyzické vyčerpání ve snaze potlačit vinu, strach, hněv a zoufalství. Jedním slovem deprese.

Potřeba důkladného pokání

Pokání lze přirovnat k demoličním pracím na zchátralé budově. „Podle Boží milosti, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto

základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?“ (1K 3,10–16)

Oddělenost

V pokání se oddělujeme od toho, co nás odloučilo od Boha. Pokání musí být důkladné a hluboké. Nestací chvilkové emocionální a polovičaté rozhodnutí. Pokání na půl srdce a myslí klade mělký a nestabilní základ duchovního života. „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky“ (Ko 2,6–7). Radost a svoboda odpuštění stojí na základech pokání a znovuzrození.

Ti, kteří nečiní pokání, budou odsouzeni

Boží slovo varuje: „Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt“ (Zj 21,8).

Čiňte pokání

Pán Ježíš Kristus začal svou veřejnou službu těmito slovy: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské“ (Mt 4,17). To bylo poselství rané církvi: „Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí...“ (Sk 3,19).

Účinné pokání

Bible zdůrazňuje tři aspekty takového pokání:

- Přesvědčení: Změna mysli.
- Pokání: Změna srdce.
- Obrácení: Změna života.

Hlava, srdce a ruce

Pokání zahrnuje změnu mysli, změnu postoje a změnu chování; hlavu, srdce a ruce. Pokání je více než změna mysli a změna srdce, zahrnuje změnu zvyků, životního stylu a chování. „Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu“ (Sk 17,30).

Nástrahy a léčky

Musíme rozpoznat důsledky hříchu a pokušení, tento jed, který představuje smrtelná nebezpečí. Musíme odmítnout cesty bezbožných, společenský tlak, veřejné mínění a tlak vrstevníků. „Muž, který lichoť bližnímu, rozprostírá síť jeho krokům“ (Př 29,5).

Dvě cesty

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby. (Ž 1,1–6)

Výzva k vyznání

A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krv Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není. (1J 1,5–10)

A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. (Ef 5,14)

Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a budme střízliví. (1Te 5,6)

Jeho milosrdenství je nevyčerpatelné

*On nám dává více milosti, kde narůstá tíha břemen.
Dává nám větší sílu, když klesáme únavou.
Tam, kde narůstá trápení, tam přidává milosrdenství.
Opakované zkoušky znásobují jeho pokoj.
Když jsme vyčerpali zdroje své vytrvalosti,
když naše síla selhala dříve, než skončil den,
když jsme na konci vlastních sil,
plné dávání našeho Otce může začít.
Jeho láska nemá žádné omezení,
jeho milost nezná žádnou míru,
jeho moc nemá hranice.
Z nevyčerpatelného bohatství
v Pánu Ježíši nám dává znovu a znovu.*

Přeložila Klára Steiger.

PLURALITA V KÁZÁNÍ

Bob Deffinbaugh

Souhlasím se svým přítelem Chuckem Gianottim v tom, co publikoval minulý týden na blogu BER (Biblical Eldership Resources, www.biblicaleldership.com) ohledně plurality kázání. Na základě svého vlastního studia Písma a své více než čtyřicetileté zkušenosti jako prvního kazatele bych si dovilil přidat několik poznámek. V souvislosti s kazatelstvím je pluralita něčím, co by měl nadšeně uvítat každý, kdo pravidelně káže Boží slovo. Dovolte mi uvést několik důvodů.

Za prvé to znamená, že **bereme vážně Pavlovo varování starším** církve v Efezu a cíleně uspořádáváme rozvrh kázání tak, abychom zajistili určitou míru bezpečnosti.

Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. (Sk 20,28–30)

Když má za kazatelnou převahu pouze jeden člověk, dostává se mu tak nevyvážené příležitosti rozvíjet v lidech osobní následovnictví. Pokud je naopak kazatelna sdílena více kazateli, shromáždění je vystaveno i vlivu dalších mužů a jiným úhlům pohledu.

Za druhé usnadňuje pluralita v kazatelství **vyváženější přístup k Písmu** a ke křesťanskému životu. Přiznejme si to, každý z nás máme nějaká ta svá „želízka v ohni“ i určité důrazy. Každý věřící má svá duchovní obdarování a určité zkušenosti, ze kterých vychází. Když se i dalším mužům umožní přístup za kazatelnou, zdravě to obohatí „stravu“, která se z kazatelny podává, a vytvoří se protiváha určité jedinečnosti hlavního kazatele.

Za třetí, pokud se do rozvrhu kázání zahrnou i jiní učitelé, **hlavnímu kazateli se dostane více času** na čtení, studium a rozjímání o Božím slově a o své službě. Mnozí jsou příliš zavaleni prací a nemají žádný čas na zotavení. Pluralita kázání přináší řešení.

Za čtvrté poskytuje pluralita za kazatelnou **starším sboru** možnost **více se zviditelnit** z kazatelny. Když hledají lidé pomoc nebo radu, mají tendenci vyhledávat nejdříve ty, kdo jsou nejvíce vidět, o kom si myslí, že ho nejvíce znají. Pokud se starším či jiným služebníkům dává příležitost kázat nebo vyučovat, povzbudí to členy společenství, aby se s žádostí o pomoc obraceli na širší okruh vedoucích.

Za páté dává sdílená kazatelna také **příležitost mladším a méně zkušeným služebníkům**, jejichž obdarování se už projevilo jinde, aby své duchovní obdarování rozvíjeli v širším kontextu. Tomu by odpovídala Pavlova výzva Timoteovi, aby podporoval v růstu další služebníky, kteří mají podobné obdarování jako on:

... a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné. (2 Tim 2,2)

Obdarování učitelé mají nejen zodpovědnost vyučovat ovce stáda, ale mají také povzbuzovat a vyzbrojovat další učitele. Poukázal bych například na Barnabáše, který sehrál důležitou roli ve formování Pavla jako učitele a později i apoštola (viz Sk 9,26–30; 11,22–26). Starší sboru by měli být bdělí nejen proto, aby varovali před něčím chybným, ale také proto, aby rozpoznávali nově se objevující duchovní dary. Je-li duchovní obdarování dostatečně rozvíjeno, měla by se těm mužům dát příležitost, aby byla skrze ně budována celá církev.

Za šesté by měla být pluralita za kazatelnou vyjádřena něčím víc než jen podílem na vyučování. Věřím, že z Písma jasně vyplývá, že každý starší církve by měl mít dvě hlavní priority, a to modlitbu a vyhlásování Božího slova:

My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání (službě, ČSP) slova. (Sk 6,4)

To znamená, jak věřím, že všichni starší by měli mít co mluvit do toho, co se vyučuje a kdo vyučuje. Troufl bych si dokonce tvrdit, že by starší měli stanovit jakési pokyny, které by byly rozhodující pro to, co se učí a kdo to učí. Nemělo by záležet jen na hlavním kazateli, aby si sám volil témata nebo aby sám určoval, jak často bude kázat, anebo rozhodoval, jakého řečníka pozvat. Zodpovědnost za uvedené věci nesou všichni starší sboru.

Nyní bych rád nabídl krátkou praktickou radu. Pokud jde o vyučování, ve kterém se systematicky probírá nějaká kniha Bible, nedoporučoval bych, aby se na výkladu knihy podílelo více lidí, jediné že by jiný řečník měl něco velmi přínosného, čím by mohl v určité fázi výkladu přispět. Každý učitel pojme vyučování určité biblické knihy trochu jinak. Pokud se na sérii kázání o jedné knize podílí více učitelů, působí to spíše matoucím dojmem. Je daleko lepší sérii přerušit vstupem někoho jiného s tím, že bude probírat úplně jinou knihu anebo vyučovat na jiné téma.

Poté, co všechno jsme si řekli, bych rád připojil několik varovných slov ohledně přehnané plurality za kazatelnou.

Na prvním místě nejsem vůbec příznivcem přístupu rovnocenných směn za kazatelnou, kdy každý ze starších dostává „stejnou porci prostoru“ ke kázání. To je spíš v rozporu s Pavlovými slovy Timoteovi:

Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování. Neboť Písmo praví: „Nedáš náhubek dobytčeti, když mlátí obilí“, a jinde: „Dělník si zaslouží svou mzdu.“ (1Tm 5,17–18)

Z textu vyplývá jasný závěr, který také odpovídá naší zkušenosti. Zatímco všichni starší jsou „schopni učit“ (1 Tm 3,2), ne všichni starší jsou obdarováni k tomu, aby vykládali Písmo z kazatelny. I Pavel předpokládá, že někteří starší budou věnovat kázání více času i energie než jiní, a dává to smysl. Totéž pak bude platit i při praktikování ostatních duchovních darů.

Na úplný závěr už bych jen rád vyjádřil naději, že pluralita za kazatelnou, stejně jako kdekoli jinde, by měla lidi povzbuzovat, aby upírali svůj zrak na Ježíše jako na hlavu církve a jako na toho, který vyčnívá vysoko nade vším ostatním.

Přeložila Kateřina Gjergji Holzerová.

KAZATEL MILÍČ Z KROMĚŘÍŽE

František Loskot

Když stál v nadšení na kazatelně, jakoby se odštěpovaly jiskry, které zapadaly v srdce posluchačů, zanecující zde očistný a povznášející plamen. To bylo Milíčovi nejčistším štěstím a nejvyšším požitkem. To byla mzda za jeho práci ve službách Slova. Proto kázával každodenně, ba po několik let, po smrti Konrada Waldhausera, dvakrát denně. V neděli a zasvěcené svátky kázával rovněž aspoň dvakrát, velmi často třikrát, zhusta i čtyřikrát; kdysi kázal dokonce pětkrát v týž den, a to: ráno u sv. Jiljí, na to v Týně, po obědě opět u sv. Jiljí, po čtvrté kajícím ženám v jejich domě, a konečně po nešporách jeptiškách svatojirským na hradě pražském.

Jen zřídka trvalo jeho kázání hodinu, ale obvyčejně dvě, někdy však až tři hodiny. Na veliký pátek kázával skorem celý den: začal po jitřních hodinkách a kázal až do hodiny páté, a na to po obědě po tři hodiny. Působivost jeho kázání jevila se mezi jinými také tím, že při vši nezvyklé délce neunavila, ale posluchače od počátku až do konce v napětí udržela.

Milíč kázal především v jazyce českém. Brzo však připojil k českým kázáním i latinská pro studenty pražské, kněze a jiné muže vzdělané. Ale ani tím se ještě Milíč nespokojil. Ve své horečné snaze přál si být i učitelem pražských Němců, a počal se učit němčině a brzo také v této řeči kázání konat.

CO ŘÍKÁ BIBLE K GENDEROVÉ OTÁZCE?

David Magowan

V průběhu několika málo let jsme se všichni seznámili se slovem „transgender“. Transgender je člověk, který vnímá svou genderovou totožnost jako opačnou vůči pohlaví, se kterým se narodil. Transgender není intersexuál, což je člověk narozený s nejednoznačnými pohlavními znaky. U transgenderových osob není o biologickém pohlaví pochyb.

Transgenderová otázka patří mezi nejdiskutovanější společenská témata a neuvěřitelnou rychlostí se stává něčím normálním. Nekritické přijímání a pozitivní utvrzování lidí, kteří si chtějí nechat změnit pohlaví, je nyní součástí kulturního ovzduší, které dýcháme. Lidé sdílejí své zkušenosti ze změny pohlaví, kterou postoupili, v rádiových vstupech, programy v televizi a dokumentární filmy představují osobní příběhy lidí potýkajících se se svou pohlavní identitou. Jsou zaváděny zákony zabraňující diskriminaci transgenderových osob. Dokonce se vám dostane rady, jak používat osobní zájmena tak, aby nedošlo k porušení genderové neutrality.

Jako křesťané jsme hluboce znepokojeni rychlostí a směrem, kterým se společnost morálně posunuje. V otázkách, jako je transgenderová problematika, pocítíme společenský tlak, dokonce zastrašování, abychom buďto přijali tyto morální změny prosazované pod vlajkou rovnosti a rozmanitosti, nebo abychom mlčeli.

Církev však má zodpovědnost jasně a citlivě vyjádřit, co o genderové záležitosti vyučuje Bible, i když nás možná budou pranýřovat za netoleranci, odsuzování a nedostatek lásky a obviní nás z transfobie. Jestliže se církev nebude k genderovým otázkám vyjadřovat, pak my sami i ostatní nakonec prostě nasákneme všude rozšířeným ateisticko-humanistickým světonázorem.

Mnozí lidé v církevních shromážděních si nemyslí, že transgenderová problematika se týká jen vnějšího světa. Setkávají se s transgender osobami v práci nebo s nimi studují. Možná, že je transgender člen rodiny. Možná se tak sami cítí.

Abychom reagovali biblicky a citlivě na otázky, jako je transgender, které jsou aktivně prosazovány masovou kulturou, a na osoby, které se k transgender příslušnosti hlásí, potřebujeme moudrost a milost.

Jak jsme se dostali až sem

V knize *A Better Story* (IVP, 2016) popisuje Glynn Harrison hlavní posuny v myšlení, které se uskutečnily během posledních několika desetiletí a které nás přivedly tam, kde se dnes nacházíme. Poté nabádá nás, křesťany, abychom o lidské identitě a lidské sexualitě vyprávěli lepší příběh. Prvním hlavním společen-

ským posunem je růst osobního individualismu. Žijeme nyní v době, kdy vládne individuální volba. Společnost říká: „Buď sám sebou, následuj své srdce, naplň své sny, dělej, co chceš, buď tím, kým chceš být. Nenech se omezovat ani dusit očekáváním druhých nebo morálními standardy minulosti. Žij svobodně. Všechno jde, pokud všichni souhlasí a nikomu to neublíží.“

Společnost povzbuzuje jednotlivce, aby odhalovali, kým ve skutečnosti jsou, aby si zvolili, kým chtějí být, aby si vytvořili vlastní identitu, a lidem tvrdí, že nikdo nemá právo pochybovat o sebeurčení jiného člověka. Vaughan Roberts ve své knize *Transgender* (The Good Book Company, 2016) říká, že žijeme v já-světě – ve světě, kde se všechno točí okolo jednotlivce. Zdá se však, že obrovská svoboda individualismu vede spousty lidí k pocitům ztracenosti a k otázkám jako: „Kdo jsem? Kým chci být? Kým bych měl chtít být?“ A protože čelíme tolika možnostem, žijeme v době zmatku ohledně vlastní totožnosti.

Druhým hlavním společenským posunem je, že pocity mají navrch nad myšlením. Méně se dnes řídíme myšlením a více tím, co cítíme. Lidé čím dál častěji reagují na morální otázky emocemi místo rozumem. Necháváme se vést více srdcem než hlavou. To, jaké pocity v nás něco vyvolává, je důležitější, než co si o tom myslíme. Reagujeme instinktivně. Chytají nás za srdce emotivní osobní příběhy v časopisech nebo v televizi, ve filmu a na sociálních sítích. Rozhodujeme o tom, co je správné, podle toho, co cítíme, že je správné.

Třetí hlavní společenský posun, a to je nejdůležitější, je opuštění teistického a biblického pohledu na svět. Kreationismus nahradila ateistická věda jakožto široce přijímaný prostředek k vysvětlení původu vesmíru a lidstva. Zdá se, že pro Boha už zde není prostor, není třeba Boha. Lidstvo dospělo. Dnes už chápeme daleko více, jak svět funguje. Můžeme měnit a upravovat přírodu, už nepotřebujeme nadpřirozenou bytost, aby nám říkala, co máme dělat, nebo aby nás definovala – tak nějak si to myslíme. Společnost sesadila Boha a korunovala sama sebe. Sami sebe definujeme, děláme sami sebe tím, čím chceme být. Svá těla nepovažujeme za Boží výtvar, ale jednoduše za hromadu chemických látek a jednotlivých částí, které lze měnit a přizpůsobovat našim představám.

Co se stane, spojíme-li tyto tři hlavní posuny dohromady? Pokud se nezodpovíme nikomu jinému než sobě a pokud jsou naše vnitřní pocity tím nejdůležitějším hlasem, kterému nasloucháme, a pokud nepovažujeme svá těla za tak důležitá a můžeme je měnit a upravovat, pak máte-li za to, že se vaše genderová identita neslučuje s tou biologickou, a nestačí-li vám k uspokojení vaší genderové dysforie přijetí nového jména a šaty opačného pohlaví, proč nepředělat své tělo na opačné

pohlaví? Proč ho nenapumpovat hormony ke stimulaci růstu charakteristických znaků opačného pohlaví, jako jsou vousy, aby se někdo stal mužnější, nebo větší prsa, aby byl ženštější? Proč nepodstoupit operaci ke změně genitálií?

Žijeme v době, kdy než abychom měnili své myšlení tak, aby odpovídalo a přizpůsobilo se našemu tělu, měníme svá těla tak, aby odpovídala a vyhovovala našemu smýšlení. Je však důležité si uvědomit, že i přes hormonální léčbu a změnu pohlaví pomocí operace, zůstává transgender osoba z biologického hlediska stále tím pohlavím, se kterým se narodila. Tyto změny jsou jen vnější a povrchní – jen synchronizují vnější zjev s vnitřním vnímáním pohlavní příslušnosti.

Co o pohlaví říká Bible?

Genesis 1 nás vyučuje, že Bůh přivedl k existenci celý vesmír. Existuje Bůh, který je stvořitelem a udržovatelem všeho bytí. Toto je Boží svět – naplánoval ho, stvořil a řídí ho. A to, co platí o vesmíru a zemi jako celku, platí také o lidstvu.

I řekl Bůh: „Učtiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Gn 1,26–28)

Lidstvo bylo stvořeno Bohem. Nesedíme na trůnu svého života – Bůh je tím, kdo nad námi kraluje, ať už si uvědomujeme jeho existenci a jeho vládu, nebo ne.

Bůh vymyslel a zformoval lidské tělo. Bůh nás vytvořil a jsme podivuhodně utvořeni (Ž 139,14). Jakožto Boží výtvarci jsou naše těla důležitá a mají hodnotu. Naše těla jsou nedílnou součástí našeho skutečného já. Ano, máme duši (vnitřní bytí), ale naše fyzická těla nejsou jen bezcenným obalem pro duši. Naše těla jsou stvořena shůry a je třeba s nimi nakládat s úctou. V 1. Korintským 6,20 je nám řečeno, abychom svými těly oslavovali Boha.

Genesis 1,27 nás o lidstvu vyučuje dvě věci. Zaprvé v Genesis 1,27 (ČSP) je nám řečeno, že lidé byli stvořeni k Božímu obrazu: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.“

Být stvořen k Božímu obrazu znamená, že lidské bytosti projevují něco z Boží přirozenosti, co neplatí o jiných živých tvorech, které Bůh učinil.

O tom, jak přesně lidstvo nese Boží obraz, se vedou mnohé diskuze. Boží obraz vidíme v lidské rozumnosti (schopnosti přemýšlet a uvažovat), v lidské tvořivosti (naše schopnost vymýšlet a vynalézat), v lidské morálce (naše svědomí, náš smysl pro dob-

ré a špatné), v lidské společenskosti (potřeba vztahu – chtít milovat a být milován – jsme stvořeni tak, že potřebujeme přátelství a společenství) a v lidské duchovnosti (hledání smyslu a významu mimo fyzický a viditelný svět – smysl pro věčnost). Ale Boží obraz se odráží také v rolích, které Bůh člověku určil. Lidské bytosti mají být plodné a množit se, naplnit zemi a podrobit si ji, panovat nad ostatními živými tvory a starat se o stvoření. Ve všech těchto úlohách vidíme odraz Božího obrazu.

Zadruhé v Genesis 1,27 je nám řečeno, že lidé byli stvořeni jako muži a ženy. „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.“

Dnes se rozlišuje mezi genderem a biologickým pohlavím. Říká se, že gender je to, čím se cítíte uvnitř, a že je to proměnlivé, ne pevně dané. Pohlaví je naopak tím, čím jste fyzicky. Avšak Bible mezi genderem a biologickým pohlavím žádný rozdíl nedělá. Gender je podle Bible dvojí – jste buď muž, nebo žena. Váš gender je určen anatomií, chromozómy (XY u mužů a XX u žen) a pohlavními hormony (testosteron u mužů a estrogen u žen). Biologicky, geneticky a biochemicky se lidské bytosti dělí na muže a ženy. Lidé se mohou narodit jako intersexuálové, kdy nelze jejich pohlaví jednoznačně určit, to se však děje zřídka.

Podle Bible se muži a ženy od sebe liší, protože to Bůh tak naplánoval. Jaký Boží úmysl však stojí za těmito pohlavními odlišnostmi? Proč jsou lidé muži a ženy?

Bůh pověřil lidstvo po stvoření (Gn 1,28) mimo jiné, aby byli plodní a množili se, aby naplnili zemi a podrobili si ji. Aby lidé byli plodní, množili se a naplnili zemi, je třeba, aby počínali a rodili děti. K tomu je zapotřebí, aby muži a ženy spolupracovali. K tomu, aby děti přicházely na svět, jsou zapotřebí jak muži, tak ženy – muži poskytují semeno (sperma) a ženy vajíčko k oplodnění. Žena má také dělohu, ve které se může dítě vyvíjet a růst až do narození.

Existují však také jiné důvody, proč se lidstvo dělí podle pohlaví? Převyšují tyto záměry a výsady lidstva fyzické partnerství nutné k plození dětí?

V Genesis 2,15 je nám řečeno, že Bůh stvořil Adama (muže) jako prvního a postavil ho do zahrady Eden, aby ji obdělával a staral se o ni. Ale potom (v. 18) Bůh říká: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ A tak Bůh tvoří ženu (Evu) coby Adamovi rovnou pomocnici.

Bez ženy Evy byl Adam neúplný. Něco chybělo. Adam potřeboval pomoc, aby mohl naplnit svou roli v Božím světě, a tak Bůh opatřil Adamovi vhodnou pomocnici, ženu. Eva je jako Adam, ale není úplně stejná. Je jeho protějškem. Pasuje k němu. Adam a Eva jsou si podobní, avšak dostatečně odlišní k tomu, aby jeden druhého doplňovali. Hodí se k sobě, vzájemně jsou na sobě závislí.

Božím úmyslem je, abychom jakožto muži a ženy žili a pracovali společně k naplnění Božího pověření, nejen abychom byli plodní a množili se, ale také abychom pečovali o stvoření. Odlišnost pohlaví umožňuje lidstvu splnit úlohu, kterou mu Bůh určil. Avšak jak přesně se od sebe muži a ženy liší a jak společně pracují, aby naplnili své Bohem určené role?

Velmi obecně řečeno, muži a ženy se často liší v tom, jak pocitově vnímají, jak myslí a komunikují a jakou podobu mají jejich vztahy vůči ostatním. V rámci pohlaví však existuje široké spektrum – nesmíme být příliš úzkoprsí, když definujeme mužství a ženství. Mnohé naše představy ohledně toho, jací by měli být chlapani a muži a jaké by měly být dívky a ženy, jsou společensky a kulturně podmíněné, a ne každý zapadá do kulturního stereotypu pro určité pohlaví. Pokud však někdo nepasuje do kulturního stereotypu, neznamená to hned, že by měl zpochybňovat své pohlaví.

Musíme také uznat, že hřích měl a stále má destruktivní a škodlivý vliv na vnímání pohlavní rozdílnosti. Pohlavní rozdíly porušené hříchem vedly k nadvládě mužů nad ženami a k závažné nerovnosti mezi příslušníky obou pohlaví. To však neznamená, že jsou pohlavní rozdíly samy o sobě špatné.

Dnes jsou pohlavní rozdíly (jiné než anatomické) popírány a vehementně se prosazuje naprostá rovnost obou pohlaví. Když je příslušnost k určitému pohlaví považována za nepodstatnou a bezvýznamnou, pak pramálo záleží na tom, zda jste muž, žena nebo něco mezi. Pokud však popřeme pohlavní odlišnost, ztrácíme něco z bohatství, které Bůh zamýšlel pro lidstvo tím, že nás stvořil jako muže a ženy. Mužství a ženství, ať jsou definovány jakkoliv, se navzájem doplňují a my se ochuzujeme tím více, pokud, kromě fyziologických, popíráme všechny pohlavní rozdíly. Jako muži a ženy se navzájem potřebujeme.

Bůh nás stvořil tak, že se vzájemně podobáme, ale jsme jiní, a účelem této odlišnosti mezi muži a ženami je obohatit naše životy. Jako muži a ženy máme pracovat společně, nahrávat svým příslušným silným stránkám, panovat nad stvořením a být moudrými správci stvoření.

Jak má křesťan reagovat na transgenderismus?

Bible toho na téma „transgender“ říká jen velmi málo, ačkoliv oblékání do šatů opačného pohlaví je v Deuteronomiu 22,5 výslovně zakázáno. Můžeme však nad transgenderovou otázkou uvažovat z širšího biblického pohledu, když vezmeme v úvahu Boží plány a úmysly s lidstvem tak, jak jsou vyjádřeny v celé Bibli od Genesis po Zjevení.

Úvodní dvě kapitoly knihy Genesis popisují svět a lidstvo tak, jak je Bůh původně zamýšlel. V Genesis 3 čteme o Adamovi a Evě, jak zhřešili a neposlechli Boha a byli

za to potrestání. S následky se potýkáme dodnes. Hřích pokazil svět i lidstvo a my jsme porušení lidé žijící v porušeném světě. Tuto porušenost způsobenou hříchem zakoušíme všichni všemi možnými způsoby a objevuje se v každém aspektu našeho bytí – v našem myšlení, v našem vnímání, v našem svědomí, v našich emocích a v našich touhách. Odvracíme se od Boha, odmítáme Boží vládu a sami sebe usazujeme na svrchovaný trůn svých životů. Sami sebe ustanovujeme za soudce toho, co je správné a co je chybné, co je dobré a co je špatné, co je užitečné a co ubližuje. Kvůli hříchu je naše mysl zmatená, naše svědomí nespolehlivé, naše srdce sobecké a pyšné a ve vzpouře vůči Bohu. Máme sklony k sebeklamu. To platí o nás všech.

Jedním z mnoha následků této lidské porušenosti je, že někteří lidé prožívají zmatek ohledně své totožnosti a svého pohlaví. Vyjadřují to jako pocit, že jsou ženy uvězněné v mužském těle nebo muži uvězněni v těle ženy. Prožívají konflikt mezi tím, jak sami sebe vnímají, a kým jsou fyzicky a biologicky. Ať už je zdrojem nebo původem tohoto vnímání totožnosti cokoliv, takto se prostě transgenderové osoby cítí, což jim způsobuje útrapy neboli genderovou dysforii. Výsledkem je, že se často cítí odmítání, zranitelní a osamělí.

Jako křesťané jsme povoláni k tomu, abychom reagovali citlivě na lidi, kteří se trápí nebo se s něčím potýkají, ať už je to fyzická nemoc, ztráta blízkého, nezaměstnanost, drogová závislost, alkoholismus, deprese, úzkosti nebo genderová dysforie. Máme prokazovat lásku a přátelství vůči druhým lidem, obzvláště potřebným.

Jako křesťané můžeme lidi přijímat, aniž bychom je utvrzovali v jejich životním stylu, podporovali to, čemu věří, nebo omlouvali jejich chování. Ježíš přistupoval ke všem možným typům lidí laskavě, aniž by přehlížel jejich hřích. A stále bychom měli mít na paměti, že nikdo z nás není dokonalý – všichni jsme hříšníci, všichni jsme v nějakém směru vykojení.

Jako křesťané jsme nejen povoláni milovat se navzájem, ale také jsme povoláni říkat pravdu lidem kolem sebe. A říkat ji v lásce. A největší potřebou trans člověka (a to platí pro všechny lidi) je slyšet pravdu evangelia. Bible nabízí dobrou zprávu lidem zlomeným, zmateným, ztraceným, zápasícím a hledajícím smysl a záměr.

Jak je podivuhodné, že Bůh nenechal lidstvo protpřít si následky jejich hříšné vzpoury a poskytl jim úlevu. Bůh Otec poslal Boha Syna (Ježíše) do tohoto hříchem nemocného světa, aby zachránil hříšníky, aby zachránil hynoucí. Ježíš přišel, aby pro nás žil dokonalý život, který my sami žít neumíme, a zemřel na našem místě smrti, kterou si sami zasloužíme, aby naše hříchy mohly být zcela odpuštěny.

Ježíš přichází dát vzbouřeným hříšníkům novou totožnost. Skrze Ježíše se lidé, kteří jsou Bohu odcizení kvůli svému hříchu, stanou adoptovanými a velmi milo-

vanými Božími dětmi. Ježíš přichází nabídnout odpuštění, uzdravení a celistvost. Ježíš přichází obnovit porušené životy.

Jako křesťané věříme, že nikdo není mimo Ježíšův dosah. Věříme, že neexistuje hřích větší než Boží milost. Věříme, že existuje naprosté odpuštění pro každého, kdo činí pokání ze svých hříchů a vloží svou důvěru a naději v Ježíše Krista coby Spasitele. A věříme, že v každém, kdo věří v Ježíše, přebývá Bůh Duch svatý, který nás obnovuje zevnitř – proměňuje naše myšlení a vnímání, vytváří v nás správné touhy a prosazuje svatost v našich životech. Věříme, že Bůh mění životy.

Pokud transgender osoba vyznává víru v Ježíše, měli bychom očekávat, že bude mít touhu překonat zmatek ohledně své pohlavní totožnosti a bude s pomocí Ducha svatého usilovat o řešení své genderové dysforie tím, že se smíří se svým biologickým pohlavím. Přejeme si, aby našla pravou totožnost v Kristu, ne v genderu, který vnitřně cítí.

Tím nechci říct, že změna v tom, jak o sobě transgender lidé přemýšlejí, bude nezbytně jednoduchá nebo rychlá. Věříme však, že Bůh proměňuje životy a oddaně nás v průběhu času stále více přetváří v lidi, jakými nás původně utvořil.

Církev bude muset poskytnout podporu a povzbuzení a prokazovat milost, trpělivost a vytrvalost. Bude zapotřebí pokračovat v procesu učednictví prostřednictvím poradenství, mentorování a vykazatelnosti. Také si musíme uvědomovat, že dílo obnovy, které Bůh koná v křesťanech, bude dovršeno až s příchodem vzkríšeného Ježíše na zem. Do té doby budeme (jako křesťané) žít v padlém světě a naše hříšná přirozenost bude stále aktivní, ačkoliv už jí nejsme ztotožnění.

Dokonce i když jsme křesťané, některé aspekty našeho myšlení a vnímání zůstávají zmatené a pokřivené. Stále jsme polotovar. I po svém obrácení jsme účastníky duchovního boje a zápasíme s hříchem. Musíme aktivně vzdorovat pokušení a odmítat omyl. Musíme si osvojovat spravedlnost a pravdu. Chvalme však Boha, že máme v tomto střetu pomoc a naději. A víme, že jednoho dne budou díky Bohu všechny naše boje s hříchem konečně pryč, navždy.

Kéž nám, křesťanům, Bůh pomůže reagovat citlivě a biblicky na lidi, kteří jsou transgender. Nesme jim naději evangelia s vědomím, že Bůh má moc obnovit a uzdravit naše porušené životy.

Článek byl publikován v časopise Reformation Today. Otištěno se svolením.

Přeložila Julie Petrecká.

ČTYŘI ZPŮSOBY, JAK MÍT OSOBNÍ UŽITEK ZE ČTENÍ BIBLE

David Powlison

Boží slovo pro vás

Způsob, jakým k nám Bible promlouvá, se mi zdá zázračným. Slova Písma popisují konkrétní starosti lidí, kteří žili před mnoha staletími, na místech nám vzdálených, lidí, kteří se potýkali s problémy, které pro nás dnes již často ztrácejí význam. Tito lidé neměli problém s aplikací Božího slova. Většina z toho, co četli, se dotýkala osobních problémů, kterým čelili. V Bibli ale není napsáno nic přímo pro vás ani nic o konkrétní situaci, které právě čelíte. Vlastně si pročítáme cizí poštu. Přesto nás Boží slovo opakovaně ujišťuje o tom, že slova v něm zapsaná jsou určena také nám: „Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení“ (Ř 15,4; Dt 29,28; 1K 10,11; 2Tm 3,15–17). Z Božího slova můžeme těžit i dnes, když objevujeme způsoby, jakými je Duch svatý znovu používá v ten správný čas.

Ostatně, Bible je především o Bohu, ne o nás. Tím podstatným je trojjediný Spasitel, zjevený v Kristu Ježíši. Když Ježíš svým učedníkům „otevřel mysl, aby rozuměli Písmu“ (L 24,45), ukázal, jak vše, co bylo zapsáno – stvoření, zaslíbení, příkazy, dějiny, obětní řády, žalmy, přísloví – svědčí o něm. Ve skutečnosti je tedy to, co čteme, životopis. A přesto nám samotný příběh odhaluje, že Bůh do něj zahrnuje i nás. Ježíš je zjevené Boží slovo, vtělená veškerá moudrost. My, jakožto jeho učedníci, se učíme používat Bibli podobně, abychom rostli do jeho podoby. Díky tomu dnes můžeme zakoušet, jak Duch svatý „přepisuje scénář našich životů“, když nás učí, kdo je Bůh a jaké je jeho dílo.

Pokud tedy počítáte s těmito zázraky, můžete v moudrosti zakoušet užitek z Božího slova. Bible byla napsaná pro jiné – ale hovoří k vám. Bible hovoří o Bohu – ano, ale myslí i na vás. Výzvou pro vás pak je používat Boží slovo znovu a znovu, protože Božím záměrem je vždy proměnit váš život. Jak můžete získat moudrost při používání Bible? Navrhuji vám tyto čtyři způsoby.

1. Věnujte pozornost tomu, co už jste se naučili

Předpokládejme, že už dobře znáte některé části Bible. Rád bych, abyste si odpověděli na následující otázky. Která část Božího slova měla největší vliv na váš život? Ke kterému verši nebo oddílu se nejčastěji vracíte? Co způsobuje, že právě tato slova tak často a tak rychle nabývají na významu? Vaše odpovědi budou pravděpodobně vyjádřením čtyř základních pravd, jak moudře používat Bibli.

Za prvé osvojujete si daný oddíl, protože nasloucháte. Pamatujete si, co vám Bůh říká. Jeho slova jsou určena pro vás a vy je potřebujete. Tato zaslíbení, zjeve-

ní nebo příkazy musí být pravdivé. Na základě tohoto volání k víře a lásce musíte jednat. Pokud zapomínáte, jste unášeni bez cíle, zápasíte a odpadáte. Pokud však na ona slova pamatujete a dokážete na jejich základě jednat, váš život je proměňován nádhernou pravdou. Pro použití Božího slova v životě je vždy důležité pozorně naslouchat tomu, co nám Bůh říká.

Za druhé spojte svůj život s tímto oddílem Písma. Už to není jen neurčitá část Bible, ale konkrétní slovo Boží, které se dotýká problémů ve vás a okolo vás. Vnitřní a vnější protivenství představují dvojí problém lidského srdce, na jedné straně hřích a zmatek uvnitř a na druhé straně potíže a obvinění zvenčí (1Kr 8,37–39; Kaz 9,3). Slovo, které k nám promlouvá náš nebeský Otec, zaplavuje naši vnitřní temnotu světlem. Náš Pán naplňuje naše potřeby svým milosrdenstvím, spojuje náš život se svým slovem. Není nic nového pod sluncem a Bible je plná problémů, se kterými se potýkáte. Aplikace slova je závislá na vaší upřímnosti s čím potřebujete pomoc.

Za třetí, pokud si přivlastníte nějaký oddíl Písma, odhalí vám to, jakým způsobem Bůh sám aplikuje své slovo. Bůh nás znal mnohem dříve, než jsme my znali jej. Tento oddíl vám utkvěl v paměti a součástí Božího plánu je, abyste přesně tuto pomoc potřebovali pro svůj zápas s hříchem a v utrpení. Bez tohoto prvotního impulsu („vepíši jim jej do srdce“ Jr 31,33) by nikdy tato spojitost nevznikla. Duch svatý se rozhodl přepsat váš vnitřní scénář, aby vložil do vašeho srdce Boží lásku a umožnil vám žít v nové skutečnosti. Je to Duch svatý, který probouzí vaši touhu po Bohu, který dává vašim uším, aby mohly slyšet, a poskytuje vám moudrost. Aplikace Božího slova je dar, stejně jako je dar moudrost.

Za čtvrté je aplikace vašich oblíbených oddílů obvykle poměrně jednoduchá. Bůh promluví obecně a vy si dosadíte příslušné podrobnosti. Například:

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)

Jakým potížím čelíte? Kdo je s vámi?

Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53,6)

Jak konkrétně jste zbloudili vy? Jaká je spojitost mezi beránkem Božím a vašim blouděním?

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Fp 4,6)

Jakými starostmi jste obtíženi? Na které zaslíbení se spoléháte, když prosíte o pomoc? (Fp 4,5; 7–9)

Podobná slova mluví o běžných lidských zkušenostech. Oddíl se stává osobním v momentě, kdy do něj dosadíte detaily ze svého života, a propast, která vás od textu dělí napříč staletími a různými kulturami, najednou mizí. Váš Bůh vám nyní poskytuje pomoc v potížích – ve vašich potížích. Při dosazení konkrétních věcí se najednou objeví aplikace textu.

2. Hledejte oddíly, které lze aplikovat přímo

Jak rozšířit rozsah možného použití textu? Hledejte pasáže, které jsou přímé. Většinou jde o oddíly, které zobecňují nebo shrnují daný text a vyzývají nás, abychom si jej přivlastnili. Rozjímejte nad klíčovými Božími zaslíbeními, nad radostmi a trápeními v mnoha žalmech, nad morálním poučením v mnoha příslovích, nad povoláním mnohých příkázání a nad shrnutím, které vysvětluje daný příběh. Jako první příklad zvolím Exodus 34,6–7, Numeri 6,24–26 a Deuteronomium 31,6, které vyhlásují základní Boží sliby, které jsou opakovaně na různých místech aplikované napříč Božím slovem. Soustředte se na to, jak další oddíly Písma znovu aplikují tyto pravdy a jak jsou používány v kontextu celé Bible. Udělejte z Božích zaslíbení součástí své zásoby dobře promyšlené pravdy. Tyto sliby jsou důležité z určitého důvodu, a proto rozjímejte nad spojitostí těchto slov s životem a dílem Ježíše Krista a nad tím, jak mohou změnit každý život, i ten váš.

Zamysleme se nyní, jak probíhá proces zobecňování. Při vyprávění jsou to detaily, které probouzí k životu celý příběh. Ale žalmy a přísloví používají přesně opačné způsoby – záměrně vynechávají konkrétní podrobnosti, aby si je každý mohl doplnit pro sebe. Když psal Žalm 25, byl David v nesnázích – jasně můžeme cítit jeho emoce. Ale svůj vlastní příběh nezmiňuje, když píše: „Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká... Pohleď na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy“ (Ž 25,11.18). David nám neposkytuje žádné detaily, jde spíše o obecný vzor, přízpůsobivý tak, že se v něm může najít kdokoli z nás. Pokud do něj dosadíme své hříchy a utrpení, Žalm 25 ožívá a vede nás k Božímu milosrdenství.

V otázkách poslušnosti Bible často uvádí obecnou pravdu a nezabývá se množstvím jejích aplikací. Když Ježíš říká, „nemůžete sloužit Bohu i majetku“ (L 16,13), nechává na nás, abychom si sami dosadili, jaký druh uctívání peněz je vlastní naší osobnosti i naší kultuře. V podobných případech se Bible zabývá mnoha obsáhlými kategoriemi napříč rozmanitými zkušenostmi, okolnostmi a činy. Nalézání konkrétního významu je pak přímý proces, který má daleko od mechanického a automatického škatulkování.

Pokud máte oblíbený biblický oddíl, jde pravděpodobně o jednu z těch částí Písma, jejíž využití je poměrně jednoznačné. Měli bychom však dát pozor na to, aby jedna vaše konkrétní zkušenost s přímou aplikací Písma nevedla ke zkresení představ, jak Bůh používá své zjevené slovo v našich životech.

3. Rozpoznávejte ty části Písma, kde je osobní aplikace méně přímá

Zde je jádro problému – většina Bible nehovoří přímo a osobně k vám. Jak lze „aplikovat“ příběhy v Genesis? Co nám mohou přinést dlouhé rodokmeny a záznamy o sčítání lidu? Leviticus? Životní příběhy Ester, Joba, Samsona nebo Pavla? Rozdělení zaslíbené země a vesnic v knize Jozue? Historie úpadku Izraele, která je popsána v 1. a 2. Královské? Prorocké zármutky nad Moábem, Pelištejci, Egyptem a Babylonem, které se naplnily před mnoha staletími? Co kniha Kazatel? Ježíšovo jednání v evangeliích? Vztahy mezi Židy a pohany, které jsou tak často zmiňovány v Novém zákoně? Co apokalypsa v knize Zjevení?

Abychom aplikovali do dnešní doby biblickou historii, příběhy a prorocství, dokonce i mnoho z přikázání, učení, slibů a modliteb, budeme muset vynaložit mnoho námahy a soustředění. Pokud byste tyto věci přijímali přímo – jako kdyby mluvily přímo k vám, o vás a o vašich problémech – uděláte chybu a budete Písmo používat špatným způsobem. Například pokyn anděla Josefovi „vezmi dítě i jeho matku a uprchni do Egypta“ (Mt 2,13), není důvodem k nákupu letenek do Egypta! Ti, kdo se snaží používat Bibli, jako by k nám dnes v celém svém obsahu přímo mluvila, nakonec Boží slovo převracejí a Písmo se v jejich rukou stává všudypřítomnou kouzelnou knihou plnou soukromých zpráv a významů. Božím záměrem nebylo, aby jeho slova působila tímto způsobem.

Ano, tyto oddíly k nám promlouvají i dnes. Ale většinu Bible je potřeba aplikovat jinak než přímo. To, co čtete, musíte do dnešního kontextu zasazovat pomocí přirovnání a rozšiřování původního významu. V jistém smyslu platí takové oddíly právě proto, že nejsou o vás. Poskytují vám nová a větší rozhled. Učí vás sledovat Boží dílo v životech druhých lidí. Jste povoláni najít své místo v příběhu – v mnoha příbězích, které jsou často mnohem větší než naše osobní příběhy a bezprostřední starosti. Pokud budete tyto oddíly Písma aplikovat správně, dají vám nový pohled a dokážou vaše životy spojit s lidmi daleko za hranicí vašich běžných vztahů. Budou vám také připomínat, že Bůh je přítomný všude a vy jste pod jeho dohledem a součástí jeho plánu.

4. Jak se vypořádat s aplikací méně přímých oddílů

Aplikace Písma je celoživotní proces, který nás vede k rozšíření a prohloubení moudrosti. V tom nejjednodušším případě zkrátka procházejte Bibli po větších

oddílech. Zpočátku může být těžké rozpoznat praktický přínos takového jednání – význam a poznání pravdy můžeme často jen letmo zachytit, občas jej však můžeme slyšet v plnosti. Snažte se vymyslet důsledky konkrétních pasáží.

Přemýšlejme nyní nad následujícími dvěma příklady. První představuje nesmírně těžkou výzvu pro osobní aplikaci – rodokmeny nebo sčítání lidu. Takové texty nemají přímou souvislost s vaším životem, vaše jméno není v rodokmenu a důvod, proč byly tyto seznamy napsány, leží hluboko v minulosti. K ničemu vám nebude, když budete vědět že „Kós zplodil Anúba a Sóbebu a čeledi Acharchela“ (1Pa 4,8). Pokud se však naučíte správně naslouchat, přinesou vám tyto nekonečné seznamy mnoho dobrého – a každý seznam byl sepsán s trochu jiným záměrem. Mezi věci, které se z nich můžeme naučit, patří: Pán má zapsaná jména ve své knize života. Záleží mu na rodinách a pospolitostech. Bůh je věrný ve svých slibech po celou dlouhou historii. Svůj lid označuje za vojsko při vykupitelském znovudobývání zkaženého světa. Všechna Boží zaslíbení nalézají své „ano“ v Ježíši Kristu (1K 1,20).

Když takto aplikujete starověký seznam jmen a čísel nepřímou, vaše láska a ujištění v Bohu každým dnem roste a stává se více a více komplexní. Rozjímání nad podobnými oddíly v Písmu prohlubuje náš vztah s Bohem a vyvádí nás ze začarovaného lesa plného prapodivných jmen a počtů.

Druhý příklad představuje středně obtížnou výzvu. Žalmy jsou často zařazovány mezi oddíly Písma, které hovoří přímo. Co však uděláte, když říká Žalm 21,2: „Hospodine, král se raduje z tvé moci, nad tvým vítězstvím vděčně jásá.“ Tento žalm nemluví o vás a nejste to vy, kdo zde mluví – alespoň ne přímo. Pravdy v tomto žalmu jsou však odhalovány postupně krok za krokem.

Za prvé David sepsal a žil tato slova, ale naplnil je až Ježíš Kristus – ten, který žije nyní a ve kterém dochází naplnění celý tento žalm. Ježíš je největší lidský král, který zpívá tuto píseň o osvobození, a zároveň je nebeský Pánem, jehož mocí jsme osvobozeni. Z našich znalostí nového Zákona můžeme odvodit, že tento žalm hovoří jen a pouze o Kristu, ne o nějakém konkrétním člověku.

Za druhé i vy máte podíl na vítězství svého krále. Tento žalm se vztahuje i na vás, protože jste součástí Krista, proto pozorně čtěte o jeho zkušenostech, zahrnují totiž i vás.

Za třetí na tomto žalmu nemáte účast jako jednotlivec, ale jako součást společnosti bratrů a sester. Tento žalm přímo aplikujete, když spolu se svými sourozenci v Kristu vyjadřujete ze srdce tryskající radost: „Hospodine... Budeme zpívat a pět žalmů o tvé bohatýrské síle“ (Ž 21,14). Králova radost, která je tak zřejmá na začátku žalmu, se stává radostí jeho lidu v závěru žalmu.

Obrazně řečeno i vy jste královského původu v Kristu. Ježíšova zkušenost vysvobození (celý žalm) nachází význam ve vašem životě, a pokud chápete tento žalm jako oslavu Kristova vítězství, můžete toto vítězství oslavovat spolu s ním. Můžete dokonce dosadit osobní zájmeno „já“ namísto slova „král“, a i když to na první pohled může působit jako rouhání, nakonec se to ukáže jako správné a vás zaplaví nevýslovná radost. Tento žalm je písní, kterou zpívá celé nebe – pokud si uvědomíte, že s vašimi bratry a sestrami sdílíte stejný cíl, budete je milovat a důsledněji sloužit jejich radosti.

Bůh nám zjevuje sebe a své záměry skrze Písmo, Písmo je také místem, kde vždy začíná moudrá aplikace.

Závěr

Začali jste tím, že jste vybrali jeden oddíl Písma, který mluví přesvědčivě, přímo a má významný vliv na váš život. Nyní jste měli možnost vidět, jak vás mohou proměnit části Písma, které k vám mluví ať už přímo, či nepřímo. Učte se proto aplikovat v moudrosti i obtížnější části Písma – přináší to překvapivé ovoce. Celá vaše Bible je pak „osobní aplikací“. Bůh Písma je vaším Bohem, biblická historie je i vaší historií, Boží lid je vaším lidem a jeho Spasitel je i vašim Spasitelem. Vydejte se do nejzazších oddílů Písma a hledejte způsoby, kterými můžete ještě více a lépe milovat Boha.

Doufám, že nyní lépe rozumíte tomu, proč oddíl, který je vám nejbližší, tolik změnil váš život. Znovu přemýšlejte nad těmi známými slovy a všimněte si, jak vás vyvádějí ze zabývání se sebou samým a pozvedají vás z dvojnásobného zla hříchu a trápení, ve kterém přebýváte. Bůh vám skrze tento oddíl projevil svou laskavou dobrotu a péči a změnil váš život. Nyní milujete toho, kdo první miloval vás a stejně tak milujete jeho děti. A to je způsob, jakým můžete z Bible a ze všech jejích částí čerpat osobní užitek.

www.crossway.org

Tvá přikázání jsou pro mne potěšením, já jsem si je zamiloval. Dlaně vztahuji k tvým přikázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýšlet o tvých nařízeních. ... Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím. ... Má duše se drží tvých svědectví, velice jsem si je zamiloval.

(Ž 119,47–48.97.167)

Z CHLAPCE MUŽEM – ZNAKY MUŽSTVÍ (1. ČÁST)

Al Mohler

Nedávno jsem se setkal se zajímavou otázkou: Kdy se z chlapce stane muž? Zjistil jsem, že se týká těch nejdůležitějších problémů, se kterými se dnes křesťané potýkají. Zatímco svět se topí ve zmatcích ohledně věcí tak základních, jako například, co to znamená být mužem nebo ženou, jsou křesťané vyzýváni, aby formulovali své postoje plynoucí z biblického učení.

Všechno, co se děje kolem nás – vývoj, kterým prochází naše kultura, i myšlenky, které šíří média – vytváří matoucí mlhu ohledně otázek genderu. Tyto problémy ve skutečnosti těsně souvisí s chybným nasměrováním současné kulturní bitvy a s jejími nejkontroverznějšími tématy diskuze. Po mnoho let experimentuje naše společnost s nezákladnějšími skutečnostmi lidské existence. Podstatu toho, co znamená být mužem nebo ženou, bere společnost poblázněná neomezeným sebevyjádřením a prosazováním osobní nezávislosti na lehkou váhu.

K ženám se nyní přidávají muži, kteří si stěžují, že to, co společnost tradičně očekává od příslušníků jednoho či druhého pohlaví, je svazující, omezující a netolerantní. Celá generace mladých žen se pokouší najít cestu k opravdovému ženství navzdory přílivové síle feministické ideologie. Podobně hledají chlapci a mladí muži zoufale vzory mužství a odpovědi na své naléhavé otázky ohledně mužské identity, mužské zodpovědnosti a mužských rolí.

Křesťané chápou, že Bůh stvořil lidské bytosti jako muže a ženy – pro svou slávu a pro naše dobro. Rozdíly mezi pohlavími nejsou výsledkem evoluční náhody, ale jasně ukazují na Boží dokonalý plán vedoucí k lidskému štěstí. Coby následovníci Krista chápeme, že naše zodpovědnost je přijmout, potvrdit a naplnit role a povinnosti, které nám Bůh dává.

V souvislosti s tímto zmatkem jsou obzvláště zranitelní právě chlapci. Feminizace společnosti spolu s matoucími signály naší kultury vede mnohé chlapce a mladé muže k nejistotě, takže si neuvědomují své mužství a své patřičné role. V zoufalém hledání bezpečné mužské identity přitahují některé z nich jen špinavé pokřiveniny. Někteří si osvojí násilný a arogantní postoj, zatímco jiní se uzavřou do nejistého mužství a nikdy nepochopí zodpovědnost muže postavit se do vůdčí role.

V současné době čelíme fenoménu věčného chlapectví mnoha mužů. Tito mladí muži odmítají dospět a do svých dvaceti let fungují jako chlapci, někteří dokonce až do třiceti. Prodloužené dospívání se dnes týká velkého množství mladých mužů, kteří svou mužskou identitu přijímají jako něco trapného, pokud ji vůbec

přijímají. Prodloužené dospívání určuje jejich životní styl, jejich očekávání a chování.

Kdy se z chlapce stane muž? Odpověď na tuto otázku musí jít daleko za hranice biologie a věku. Bible definuje mužství jako skutečné dosažení jisté úrovně, které se projevuje přijetím a plněním povinností a vedením. Na základě toho mi dovolu, abych vám představil třináct znaků biblického mužství. Dosažení těchto životně důležitých charakteristik znamená, že před námi stojí muž projevující pravé biblické mužství.

1. Duchovní zralost dostatečná k vedení manželky a dětí

Bible jasně mluví o zodpovědnosti muže být duchovně zralý a duchovně vést. Vývoj duchovní zralosti vyžaduje samozřejmě čas a je to dar Ducha svatého, který pracuje v životě věřícího. Disciplíny křesťanského života, včetně modlitby a seriózního biblického studia, patří mezi prostředky, které Bůh používá k tomu, aby chlapce přetvořil v muže a vnesl duchovní zralost do života muže zodpovědného za vedení manželky a rodiny. Toto duchovní vedení je ústředním bodem křesťanské vize manželství a rodinného života. Duchovní vedení muže není záležitostí diktátorské síly, ale pevného a důvěryhodného duchovního vedení a vlivu. Muž musí být připraven vést svou manželku a své děti tak, aby při tom způsobem svého jednání ctil Boha, vystupoval zbožně, vštěpoval svým dětem křesťanský charakter a vedl svou rodinu k touze po Kristu a k hledání Boží slávy. Duchovní zralost je znakem pravého křesťanského mužství a duchovně nezralý muž je přinejmenším v tomto zásadním smyslu duchovně jen chlapcem.

2. Osobní zralost dostatečná k tomu, aby byl muž odpovědným manželem a otcem

Křesťané často hovoří o výchově chlapců v muže. S ohledem na dnešní kulturní tlak je to důležitý cíl. To však nestačí. Biblické mužství je vždy definováno z hlediska funkcí, rolí a odpovědností. K dosažení skutečného mužství nestačí projevování údajně mužských charakteristik bez spojení s odpovědností. V Bibli je muž povolán, aby plnil úlohu manžela a otce. Pokud křesťanský chlapec neobdrží dar celibátu pro evangelijní službu, má usilovat o manželství a otcovství. To je jistě protikulturní tvrzení, ale role manžela a otce je pro mužství ústřední. Chlapci musí být vedeni tak, aby sami sebe viděli jako budoucí manžely a otce. Musí se učit, na co se mají soustředit při hledání zbožné manželky a jak plnit všechny povinnosti, které Písmo manželovi a otci ukládá. Manželství je ve svém účinku na muže nesrovnatelné, protože směřuje jejich energii a jejich zodpovědnost k oddanosti manželské smlouvě a milostí naplněnému vedení rodiny. Chlapci se

musí učit, co to znamená být manželem, jak mít manželství v úctě a jak si získat úctu a důvěru manželky. Podobně musí být chlapani vyučováni o odpovědnosti otcovství. Křesťané musí zvrátit vývoj nastavený celými generacemi podléhajícími lhotejnosti a přímo a zřetelně mluvit s chlapani o jejich budoucích povinnostech, včetně péče, výchovy, vzdělávání, ochrany a kázněni dětí. Musí se snažit být muži, za které by se křesťanské ženy rády provdaly a kterým budou děti důvěřovat, respektovat a poslouchat je.

3. Ekonomická zralost dostatečná k tomu, aby si muž udržel práci hodnou dospělého a aby uměl nakládat s penězi

Zadavatelé reklam a obchodníci vědí, kam mají zaměřit svá poselství – přímo na dospívající chlapance a mladé muže. Tuto konkrétní skupinu populace nepřiměřeně silně přitahuje různé zboží, populární zábava, sportovní události a další spotřebitelské příležitosti. Portrét mladého mužství, který média tak zpopularizovala a který je skrze svět zábavy prezentován jako normální, se vyznačuje ekonomickou nedbalostí, sebestředností a leností. Skutečný muž ví, jak si udržet práci, zacházet zodpovědně s penězi a starat se o potřeby své manželky a rodiny. Neschopnost dospět k ekonomické zralosti znamená, že mladí muži často střídají zaměstnání a trvá roky, než se z hlediska kariéry a povolání „najdou“. A opět se prodloužené dospívání týká obrovské části dnešní mladé mužské populace. Chlapec musí být vyučován jak pracovat, jak šetřit, investovat a rozumně vydávat peníze. Musí být veden k tomu, aby respektoval práci a pocítil uspokojení, které přichází po dobře odvedené práci a s poctivě vydělanými penězi. Příliš mnoho chlapanů se jen baví, což ukazuje na jejich lenost, která velmi poškozujee jejich budoucí vyhlídky v roli manžela a otce. Nečinnost, lenost a ekonomická nedbalost jsou znaky nezralosti. Skutečný muž ví, jak vydělat, spravovat a respektovat peníze. Křesťanský muž chápe nebezpečí, které pramení z lásky k penězům, a naplňuje svou zodpovědnost křesťanského správce.

4. Fyzická zralost dostatečná k práci a ochraně rodiny

Pokud není chlapec postižen zraněním nebo nemocí, měl by pracovat na takové fyzické zdatnosti, která postavou a silou viditelně dokazuje mužovo mužství. Muži jsou samozřejmě mnoha velikostí a různých úrovní fyzické síly, ale společným pro všechny muže je zralost, prostřednictvím které muž projevuje svou mužskost pohybem, sebedůvěrou a silou. Muž musí být připraven použít svou fyzickou sílu, aby ochránil svou ženu a děti a naplnil úkoly, které mu určil Bůh. Chlapec musí být veden k tomu, aby směřoval svou stále větší sílu a svůj vzrůst do sebevědomí plynoucího ze zodpovědnosti a aby si uvědomoval, že síla dospělého musí být spojena s odpovědností dospělých a skutečnou zralostí.

5. Sexuální zralost dostatečná ke sňatku a naplnění Božích záměrů

Když chlapec dospěje v muže, uvědomí si sexuální energii, kterou do něj Bůh vložil. V době nasycené zkrácenou sexualitou, přeplněné sexuální stimulací a zmatečné nespoutanou sexuální vášní, musí být chlapani vedeni, aby svou sexuální energii káznil v očekávání manželství. I když společnost slaví sex v každé formě a v každém věku, pravý křesťanský muž žije sexuálně bezúhonně, vyhýbá se pornografií, smilstvu, všem formám sexuální promiskuity a pokřivení. Chápe nebezpečí chůtice, ale raduje se ze sexuální schopnosti a reprodukční síly, kterou do něj Bůh vložil, tím, že se zaváže k tomu, že si najde ženu, získá si její lásku, důvěru a obdiv, a nakonec i její ruku. Chlapec musí být veden k tomu, aby respektoval tento neuvěřitelný dar a chránil ho, dokud nebude moci v rámci svatého manželství tento dar naplnit, milovat svou manželku a spatřit Boží dar v podobě dětí. Mužská sexualita oddělená od kontextu a integrity manželství je výbušná a nebezpečná. Chlapec musí pochopit, že i když prochází pubertou a jeho sexualita se probouzí, zodpovídá Bohu za správu tohoto velkého daru.

6. Morální zralost dostatečná k tomu, aby byla příkladem spravedlnosti

Stereotypní chování mladých mužů je v zásadě znamená bezohledností, nezodpovědností a ještě horšími věcmi. Jak roste chlapec v muže, musí při svém úsilí o spravedlnost pracovat na morální zralosti, naučit se myslet jako křesťan, chovat se jako křesťan a ukazovat ostatním, jak jednat stejně. Křesťanský muž má být příkladem pro ostatní, vést je jak předáváním Božích nařízení, tak příkladem. To samozřejmě vyžaduje, aby uplatňoval odpovědné morální smýšlení. Chlapci se to nenaučí sami, ale musí k tomu být vedeni. Skutečná morální výchova začíná jasným pochopením morálních norem, ale musí přejít k vyšší úrovni morálního uvažování, kdy se mladý muž učí, jak převádět biblické principy do zbožného života a jak posuzovat morální výzvy své doby pomocí pravd zjevených v Božím neomylném a bezchybném slově.

Biblické mužství nevzejde samo od sebe. Nejdůležitějším učitelem chlapce je jeho otec a jednou z hlavních povinností otce je vést a inspirovat svého syna ke skutečnému mužství.

Dokončení příště.

www.albertmohler.com

Přeložila Julie Petrecká.

NEPOTŘEBUJEME USTRAŠENÉ RODIČE

Adrien Segalová

Věřili byste tomu, že mnozí, ne-li většina dnešních pracujících rodičů (obzvláště matek) stráví stejné množství času rodičovskými aktivitami jako matky v domácnosti v 70. letech minulého století? Tento trend, který jsem objevila v jednom výborném, fakty podepřeném článku, mě naprosto ohromil.

Sama jsem napsala o výhodách toho, když matka, pokud může, zůstane doma, a tak jsem si říkala, jestli je to vůbec možné. Autorka článku nastínila, že „hyper-rodičovství“ začíná už v děloze, kdy dnešní mámy dbají daleko více na to, co jedí, čtou více knih o rodičovství a navštěvují více kurzů. A pokračuje to poté, co se dítě narodí, a to zvýšeným dohledem, plným kojením, příkrmy bez cukru, doma připravenými jídly a narozeninovými oslavami podle Pinterestu. Článek dokazuje, že rodiče dnes svým dětem více předčítají (to mě překvapilo), nabízejí více domácího vyrábění, přihlašují své děti na více kroužků a sportů (to mě nepřekvapilo), více pomáhají s domácími úkoly a v tomto smyslu seznam ještě pokračuje.

Je zajímavé, že přes všechny ten čas, energii a výdaje navíc, jsou dnešní rodiče čím dál úzkostnější, jestli s dětmi odvádějí dobrou práci... a pořád se bojí, jestli toho dělají dost.

Proč to s rodičovstvím přeháníme?

Co stojí za všemi těmito změnami? Článek poukazuje na jejich hlavní spouštěč, jímž jsou ekonomické obavy. „... dělají všechno, aby zajistili, že se dítě vyšplhá do vyšší třídy nebo alespoň nevypadne z té, do které se narodilo.“ I když se to v článku nezmiňuje, z vlastní zkušenosti a od přátel vím, že rodiče prostě chtějí, aby byly jejich děti šťastné. Věří tomu, že všechno toto úsilí a aktivity přispívají k blahu dítěte.

Stojí za to poznamenat, že mnozí křesťanští rodiče zrovna tak věnují své úsilí tomu, aby svým dětem zajistili všechny možné příležitosti, ochránili je před každým potenciálním nebezpečím, a neváhají se obětovat, aby vyplnili každou jejich touhu. Tito milující rodiče se nemusejí tolik obávat ohledně sociálního růstu svých dětí jako světské rodiče, ale i oni podobně věří, že jen svědomitě plní zodpovědnost milujících správců životů svých dětí.

V článku byly uvedeny rozhovory s několika odborníky, kteří prohlásili, že i když plynou ze sociálního růstu určité výhody, není pochyb o tom, že takové děti si procházejí vyšší mírou stresu a úzkostí, jsou závislejší na rodičích, postrádají

soběstačnost a projevují menší spokojenost se svým životem. Počty sebevražd mezi dospívajícími a mladými dospělými jsou daleko vyšší než v předchozích desetiletích. Navíc mnozí rodičové, obzvláště matky, pociťují více stresu, vyčerpání a viny a mají málo času na manželského partnera, přátele a ostatní činnosti.

Čeho se bojíme?

Když jsem o těchto skutečnostech přemýšlela, ohromil mě fakt, že základním spouštěčem toho všeho je strach. V článku je zmiňován strach o finanční budoucnost dětí a jejich postavení ve světě, mohli bychom však přidat některé ospravedlnitelné strachy, třeba o fyzické bezpečí dětí v místě bydliště a ve školách. Existují také důkazy živené sociálními médii, které ukazují na to, že mnozí rodičové jsou poháněni potřebou uznání (strachem, co by tomu řekli ostatní).

Tyto strachy jsou založeny na pozemských skutečnostech a míjejí se s nadpřirozenými pravdami. Tyto strachy vyvolávají v lidské přirozenosti reakci, která vede k ještě většímu úsilí a touze mít toho pod kontrolou ještě víc. Když se na to podíváme ze správného úhlu pohledu, tak by „větší úsilí“ mohlo být zdravou reakcí, ale nezdravá úzkost a strach, které nás pohánějí k vyšší a vyšší výkonnosti, abychom si pojistili výsledek, jdou proti tomu, co slyšíme v Božím slově. A navíc, jak tento článek ukazuje, takový způsob jednání nevede nutně ke šťastnějším, přizpůsobivějším a motivovaným dětem. Ve skutečnosti je to tak, že když vychováváme ze strachu, existuje větší pravděpodobnost, že vychováme ustrašené děti. Žádný rodič nechce vychovat ustrašené děti. Jako křesťané se budeme také obávat, že pokud strach bude hnacím motorem našeho rodičovství, mohli bychom tím v našich dětech zakořenit lež, že vlastní úsilí je důležitější než důvěra Bohu.

Co rodiče dělat nemohou

Pravdou je, že naše snahy samy o sobě nemohou zaručit žádný výsledek, a míra závislosti na našem úsilí nás dokonce může dostat do konfliktu s Bohem. Bůh však naopak chce, abychom rozuměli tomu, že on je ten jediný, kdo opravdu všechno ovládá. Naší úlohou je roznécovat „oheň Božího daru... neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy“ (2Tm 1,6–7).

Křesťanští rodiče, pokud se nacházíte ve výše popsané situaci, chci vás povzbudit, abyste se zhluboka nadechli, pokusili se ustát ve své strastiplné námaze a pomysleli na ujištění, které máme o Boží pomoci a péči o nás, ať děláme v životě cokoli, třeba i při výchově dětí. Bůh nechce, abychom dělali něco ze strachu. Říká: „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Fp 4,6–7).

Postavte se strachu s Boží pomocí

Když se jako rodiče necháváme řídit strachem o pozemské blaho svých dětí, zapomínáme, co víme o dobrotě našeho Boha. Bůh nám slibuje, že „všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy“ (2Pt 1,3).

Když se obáváme, zda budou naše děti schopné získat dobrou práci a zajistit sebe a své rodiny, tak ano, měli bychom se postarat, aby se jim dostalo dobrého vzdělání a naučily se pilně pracovat, ale také musíme pamatovat na vyšší pravdu z listu Filipským 4,19 a naučit je jí: „Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.“ V konečném důsledku nezávisí zaopatření našich dětí na našem nebo jejich úsilí, ale na Bohu.

Když se strachujeme o budoucnost svých dětí, měli bychom přestat si do nich promítat své touhy, ale naopak se ujistit, že místo našich obav vidí, že máme důvod k naději. Co může odstranit obavy, které se vkrádají do křesťanského rodičovství? Na začátek se zamyslete nad touto úžasnou pravdou:

„Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velkého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehybnoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase“ (1Pt 1,3–5).

Naším největším rodičovským úkolem je postarat se, aby naše děti viděly naši naději, a učit je o způsobu, jak i ony mohou získat tuto slavnou jistotu v Kristu.

Když čelíme nevyhnutelným rodičovským problémům, problémům, které odhalují, že nám to přerostlo přes hlavu, musíme si vzpomenout, že máme sílu a naději čerpat z toho, že je to Bůh, kdo slibuje: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc““ (Iz 41,13). Věříte, že vám Bůh chce pomoci? Modlíte se denně za tuto pomoc?

Bůh ví, že budeme chybovat

Díky spásné milosti dostupné skrze Ježíše Krista křesťanská výchova nikdy nemusí vycházet ze strachu před trestem za to, že se jim to nepovedlo. Bůh ví, že ne vždy se nám to povede. Boží láska je založena na dokonalé oběti jeho milovaného Syna, Ježíše, kterému se to všechno povedlo. Ano, z pošetilých rozhodnutí poplynou následky a měli bychom se co nejvíce snažit dělat zodpovědná, zbožná rozhodnutí a vést k tomu i své děti, ale naše budoucnost a budoucnost, kterou chceme pro naše děti, není založena na tom, že se nám všechno povede. Není to skvělá zpráva?

Je tak osvobozující vědět, že náš Bůh nestojí někde za postranní čarou a nečeká, jestli dostaneme své děti do správných škol nebo je zapíšeme na dostatečné množství sportovních kroužků či je dokážeme uchránit před každým možným pozemským nebezpečím až tak, že nikdy nezakusí utrpení. Bůh má budoucnost našich dětí v rukou a velmi ochotně bude směřovat a řídit naše rodičovství, aby nám pomohl vést naše děti směrem k věcem, které s sebou nesou hlubší radost a uspokojení než cokoliv, co bude kdy tento svět schopen nabídnout.

Tento Bůh sleduje, jestli:

- ho milujeme co nejvíce a co nejlépe (L 10,27);
- se vroucně modlíme za jeho pomoc a vedení při výchově svých dětí (Fp 4,6–7);
- jsme poslušní jeho vedení a neposluhujeme světu (J 8,31);
- pracujeme na tom, abychom své děti zasvětili do podivuhodnosti jeho osoby a bytí;
- vyučujeme své děti z jeho slova, aby rozuměly tomu, jakými lidmi je Bůh chce mít, a toužily jimi být (Dt 6,4–7);
- je vyučujeme o úchvatné oběti, kterou přinesl Ježíš, aby mohly navěky žít v radosti (1J 4,10; Ko 1,21–22; Ef 1,7);
- se radujeme v Ježíši a v životě, který máme (a ony mohou mít) v Bohu (J 10,10; 15,11);
- je povzbuzujeme, aby milovaly Boha, důvěřovaly mu a radovaly se z něj nade všechno.

Výsledek je na Bohu

Také musíme být strážliví a musíme si uvědomit, že i když milujeme Boha a důvěřujeme mu a děláme všechno, co je v našich silách, aby se v tom, jak žijeme své životy, odrážela Boží dobrota, i když děti svědomitě vyučujeme nádherným pravdám Bible, je možné, že přesto budou mít naše děti těžký život a možná nakonec odmítnou Krista. Máme zaslíbení, že Bůh bude s námi v našem rodičovství, ale nemáme zaslíbení, že naše děti budou mít lehký život nebo že budou spaseny.

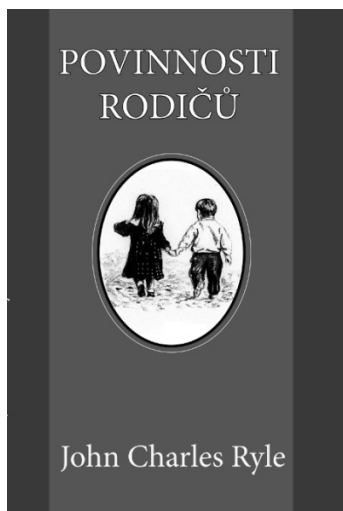
Pravdou je, že naše děti nejsou naše. Jsme jen dohlížitelé po dobu jejich mládí. Patří Bohu a on rozhoduje o jejich budoucnosti. Žádná naše obava, trápení nebo strach tuto realitu nezmění, a to je paradoxně skvělá zpráva! Máme svobodu nedůvěřovat svému vlastnímu úsilí, ale milujícímu Bohu, který jako první svěřil tyto děti do naší péče.

Protože jen na Bohu záleží, jak to dopadne, máme dokonalou svobodu dělat všechno, čeho jsme schopní, přičemž čerpáme z jeho síly, a poté mu důvěřovat ohledně výsledku. I když na nejlepších školách, nejprestižnějších pracovních

místech a uznání světa není ve své podstatě nic špatného, zabývání se těmito věcmi má moc odloučit naše oči a oči našich dětí od Boha. Pracovat na tom, aby-
chom zajistili, že naše děti tyto věci získají, nám na věčnosti nebude k ničemu.

Pokud však své děti zasvětíme do slávy jejich Stvořitele a Vykupitele, mají možnost jak pozemského života plného hluboké radosti, která je přenesena přes zkoušky a utrpení, které jistě přijdou, tak věčné radosti v Boží přítomnosti, kde nebude žádné utrpení ani bolest. To je záměrem rodičovství, a výsledek záleží na Bohu. Vychovávejte tedy svědomitě, ale „důvěřujte Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehejte. Poznávájte ho na všech svých cestách, on sám napřímí vaše stezky“ (Př 3,5–6).

www.desiringgod.org
Přeložila Julie Petrecká.

POVINNOSTI RODIČŮ

J. Ch. Ryle

Autor odhaluje ten nejlepší způsob, jak vychovávat děti, tedy s Kristem v srdci. Ukazuje, jaké povinnosti mají všichni křesťanští rodiče vůči dětem, které jim Bůh svěřil. Ryle nám dává praktické rady, jak vychovávat děti a učí nás, jak můžeme své děti milovat, aniž bychom je rozmazlovali. I když kniha byla napsána v roce 1888, obsahuje nadčasovou pravdu založenou na Boží moudrosti. Ve svém přístupu ke zbožné výchově dětí Ryle udržuje lásku a kázeň v dokonalé rovnováze.

Je to důležitá kniha pro všechny rodiče, kteří se snaží vychovávat své děti v bázni Boží. Budete se k ní znovu a znovu vracet. Krátké, působivé a snadno srozumitelné dílo, které je vedle Bible jedním z nejlepších zdrojů informací o rodičovské péči. Knihu by měli číst všichni, kdo skutečně touží vychovávat své děti na základě biblických principů.

www.poutnikovacetba.cz

MŮŽE BÝT TRESTEM PRO NEVĚŘÍCÍ ODDĚLENÍ OD BOHA? ODPOVĚĎ NA DOTAZ ČTENÁŘE

Pavel Steiger

Milý bratře Martine,

zdravím Tě a pokusím se odpovědět na Tvoji otázku, jak se projevuje oddělení od Boha pro člověka, který nepoznal Ježíše Krista: (1) v tomto pozemském těle, (2) v budoucím těle po vzkříšení všech lidí. Tvoje otázka je zde:

Jak tedy můžete tvrdit, že pro nevěřící lidi je trest „oddělení od Boha“? Co je to pro ně za trest? Vždyť celý pozemský život žili bez Boha, tak jim ani nebude za těžko v tom dál pokračovat. Když po celý čas nenáviděli Boha, co je to za trest, že nebudou po celou věčnost s tím, koho nenávidí?

Děkuji, že čteš pozorně. Dovol mi, abych předem vysvětlil čtyři základní pojmy. Obecně řečeno: smrt je oddělení, život je spojení. Zde jsou:

1. První vzkříšení (duchovní) je vzkříšení z duchovní smrti do duchovního života, tzn. propojení ducha/duše s Duchem Božím. To je stručná definice spasení a víry. Vztahuje se jen na zaslíbené, vyvolené Boží děti v okamžiku znovuzrození.

*... **probudil nás k životu** spolu s Kristem [propojil s Duchem Božím], když jsme byli **mrtvi** [duchovně oddělení od Boha] pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás **vzkřísil** [duchovně propojil] a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši. (Ef 2,5)*

2. První smrt (tělesná) je dočasné oddělení lidského ducha/duše od pozemského těla. Vztahuje se na každého Adamova tělesného potomka, ať byl, nebo nebyl znovuzrozen z Ducha svatého, tj. ať byl, nebo nebyl vzkříšen duchovně. Každý člověk musí jednou tělesně zemřít.

*... jako v Adamovi všichni **umírají** [tělesně]. (1K 15,22a)*

*Mzdou hříchu je **smrt** [tělesná]. (Ř 6,23a)*

3. Druhé vzkříšení (tělesné) je propojení ducha/duše se vzkříšeným tělem. Proběhne v poslední soudný den při druhém příchodu Ježíše Krista. Vztahuje se na všechny lidi bez výjimky. Spasení vstanou v oslavených tělech, aby žili věčně v Kristově přítomnosti. Nespasení, kteří nebyli v pozemském těle duchovně vzkříšeni, vstanou v tělech k věčné pohaně, daleko od Boha. Písmo blíže neurčuje, jak bude nové tělo nespasěného člověka vypadat. „V ohni ale neuhoří.“

*Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy **všichni** v hrobech uslyší jeho hlas a **vyjdou**; ti, kdo činili dobré, **vstanou k životu**, a ti, kdo činili zlé, **vstanou k odsouzení**. (J 5,28–29)*

Věřím všemu, co je napsáno v zákoně Mojžíšově a v prorockých knihách, a tak jako oni mám naději v Bohu, že jednou **spravedliví i nespravedliví vstanou** k soudu. (Sk 24,14b–15)

Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, **procitnou**; jedni **k životu** věčnému, druzí **k pohaně** a věčné hrůze. (Da 12,2)

4. Druhá smrt (duchovní) je trvalé oddělení nespasěného člověka daleko od Boha v ohnivém jezeře. Vztahuje se na ty, kteří vyšli, vstali a procitli v novém těle, kteří nebyli duchovně vzkříšeni, nebyli spaseni a neuvěřili v Krista.

Potom řekne těm na levici: „**Jděte ode mne** [oddělte se ode mne], **prokletí, do věčného ohně** [hořící jezero], **připraveného ďáblu a jeho andělům!**“ (Mt 25,41)

Kdo se tedy narodil jen jednou (tělesně), zemře dvakrát – první tělesnou smrtí a druhou duchovní smrtí. Kdo se narodil dvakrát, tělesně i duchovně, zemře jen jednou – první tělesnou smrtí.

A teď k Tvé otázce:

Jak tedy můžete tvrdit, že pro nevěřící lidi je trest „oddělení od Boha“? Co je to pro ně za trest? Vždyť celý pozemský život žili bez Boha, tak jim ani nebude za těžko v tom dál pokračovat. Když po celý čas nenáviděli Boha, co je to za trest, že nebudou po celou věčnost s tím, koho nenávidí?

V tomto pozemském těle se oddělení od Boha projevuje vně i uvnitř nespasěného člověka úplně jinak než v těle budoucím, tj. po druhém, všeobecném vzkříšení všech lidí.

(1) Ti, co jsou v tomto pozemském těle oddělení od Boha, kteří nevěří, nepociťují žádný trest, naopak požívají pozemskou Boží dobrotu často i ve vyšší míře než věřící:

Abraham řekl [zavrženému a zdravému boháčovi]: „Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo **všeho dobrého** už za tvého života [Bůh tě obdaril hojnou dobrotou], a Lazarovi [spasěnému vředy obsypanému žebrákovi] naopak **všeho zlého**. Nyní on se raduje a ty trpíš.“ (L 16,25)

To všechno jsem viděl ve dnech své pomijivosti: **Spravedlivý hyne** i při své **spravedlnosti** a **svévolník dlouho žije** i při své zlobě. (Kaz 7,15)

Nevěřící nepovažují za trest, že jsou rodem hříšní a oddělení od Boha. Vyhojuje jim svévolný život bez Boha, obzvláště pokud jsou zdraví, úspěšní a vede se jim dobře. Boha se nebojí, nemusí se nikomu zodpovídat. Jejich filozofie je – jezme, pijme, zítra tu nebudeme. Ke spokojenosti jim nic nechybí.

... protože on [Bůh] dává svému slunci svítit **na zlé** [bez Krista] i **dobré** [v Kristu] a déšť posílá na **spravedlivé** [v Kristu] i **nespravedlivé** [bez Krista]. (Mt 5,45b)

Jakkoli jsou svým kamenným, neobřezaným srdcem daleko od Boha, Bůh je zaopatřuje, přestože jsou Boží nepřátelé a Boha nenávidí:

*Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly, avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim **prokazoval dobro** [nikoli první vzkříšení, poznání Krista]: dával vám s nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a **naplňoval radostí**. (Sk 14,16)*

Jak vidíš, Martine, Písmo jasně učí, že lidem bez Krista se v tomto pozemském životě vede, pokud jde o fyzické (nikoli duchovní) zaopatření stejně, ne-li lépe než lidem v Kristu. „Úspěšnost“ tohoto pozemského života nepovažují za trest, ale za vlastní zásluhy. Bůh prokazuje své dobro všem lidem bez rozdílu tím, že je zaopatřuje po všech stránkách. Díky obecné Boží dobrotě jsou všichni lidé syceni, jsou naplňováni radostí, mohou prožívat příbuzenskou lásku, bratrskou lásku mezi přáteli i erotickou lásku mezi manžely, mohou se těšit z rodiny, dětí, přátelství, umění, vědy, sportu, práce a často i z toho, že je jim dopřáno žít v míru a hojnosti.

(2) Na druhé straně, být navěky oddělen od Pána v novém těle, ve kterém budou nevěřící spravedlivě a věčně trpět v plameni ohně, je skutečně ten nejvyšší trest. Není to žádná pozemská relativní „pohoda“, které se nevěřící dnes těší. Být věčně oddělen od smyslu bytí, od Boha, a žít se sám sebou, je nekonečná hrůza. To plyne z Boží svatosti, která je nám zjevena Duchem Svatým v Písmu:

*... aby v plameni ohně vykonal **trest** na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich **trestem** bude věčná záhuba „daleko od Pána [budou odděleni od Boha] a slávy jeho moci“, až v onen den přijde. (2Te 1,8–10a)*

Druhá smrt, být daleko od Boha ve vzkříšeném novém těle, o kterém nic nevíme a které je určeno k věčné záhubě, musí být hrozná. Cituji několik veršů, které definují, co je to druhá smrt:

*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí [na koho se vztahuje první duchovní vzkříšení], tomu **druhá smrt** [ohnivé jezero] neublíží. (Zj 2,11)*

*To je **první vzkříšení**. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na **prvním vzkříšení** [byl vzkříšen spolu s Kristem na nebeská místa]! Nad těmi **druhá smrt** [ohnivé jezero] nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let. ... Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je **druhá smrt: hořící jezero**. (Zj 20,6.14)*

*Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta **druhá smrt**. (Zj 21,8)*

Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do **ohnivé pece** [hořící jezero]; tam bude pláč a skřípění zubů. (Mt 13,41–42)

Doufám, že jsem Ti maličko pomohl odpovědět na Tvoji otázku. Nevěřícím zvrženým bude opravdu zatěžko, dál pokračovat bez Boha. Děkuji za Tvůj zájem a pozornost, kterou věnuješ důležitým otázkám.

Tvůj bratr v Kristu

Pavel Steiger

CITÁTY KNÍŽETE KAZATELŮ O PEKLE

Charles H. Spurgeon

Nikdo nebyl ve svém srdci tak laskavý, jako Ježíš – a přesto to byl právě on, kdo učil tu strašlivou pravdu, že nekající hříšníci budou navždy potrestáni v pekle.

Nemám rád lichodníky, kteří mluví o malém pekle a malém Bohu. Z takových řečí přirozeně vyplývá, že můžete žít, jak se vám zlíbí. Jestli jim budete věřit, navěky zahynete! Existuje strašlivé peklo, protože existuje absolutně svatý, pravdivý a spravedlivý Bůh.

Nezapomeň na to, že se můžeš smát pecku, ale nikdy se nebudeš smát v pecku. Morálka tě může ochránit před vězením, ale jenom krev Ježíše Krista tě ochrání před peckem.

Do zahynutí vede cesta čistá i nečistá: Budeš ztracen, pokud se spolehneš na své dobré skutky, právě tak, jako když se spolehneš na své hříchy!

Dej si pozor na ty, kdo říkají, že peklo není, stejně jako na ty, kdo mluví o nové cestě do nebe.

Do pekla může být odsouzen člověk, který zná pravdu i ten, kdo ji nezná. Mám za to, že nikdo nezná pravdu lépe než ďábel, a přesto o nikom nemohu s větší jistotou říci, že bude zatracen.

Jestli vás vaše náboženství nevede ke svatosti, vede vás k odsouzení. Je to prostě jen pestrobarevný průvod do pekla.

Je lepší jít do nebe sám, než jít s celou partou do pekla.

REFORMOVANÝ KAZATEL JAN KARAFIÁT

Jaroslav Kernal

Reformovaný kazatel Jan Karafiát (1846-1929) nepatří k často připomínaným postavám našich křesťanských dějin, ačkoliv byl v mnoha ohledech velikánem i průkopníkem. I kdybychom zůstali jenom u jeho revize Bible kralické, patřilo by mu výsostné místo v dějinách české bibliistiky. Ještě víc než biblista však byl Karafiát kazatel. Jeho dvacetiletá práce v reformovaném sboru v Hrubé Lhotě byla charakterizována nejen horlivou kazatelskou činností, ale také učitelskou činností, když mnohé členy svého sboru učil číst, a právě tak činností pastorační. V Hrubé Lhotě míval podle svých statistik mezi stem (když byla tuhá zima a lidé se z okolí nedostali do sboru) až sedmi sty posluchači. Pro svůj sbor vydal velkými písmeny tištěný „Reformovaný zpěvník“ se sto padesáti Žalmy a padesáti dvěma písněmi. Napsal také katechismus, v němž formou otázek a odpovědí vyučoval základy křesťanské víry a reformovaného učení. Přesto nakonec v roce 1895 se sboru odešel a jako farář se už do žádného sboru nevrátil. Vypomáhal kázáním, jak to jen bylo možné, ale nakonec působil spíše jako misionář.

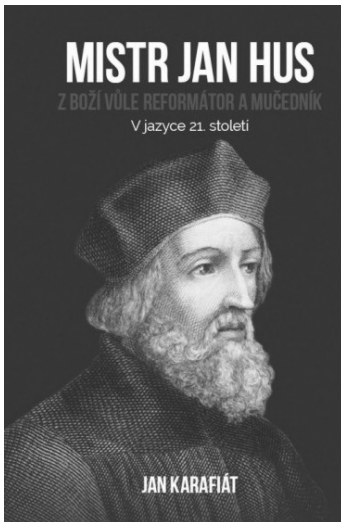
Jedním z důvodů jeho nesouhlasu s tehdejší reformovanou církví byla praxe sborové kázně. Karafiát trval na tom, aby byla řádně vykonávána kázeň členů, jejichž život neodpovídá jejich vyznání víry. Ve svých kázáních zdůrazňoval osobní vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Jeho víra byla v tomto směru ovlivněna dozrívajícím pietismem, zároveň však byla velmi pevně doktrinálně zakotvená v tradičním reformovaném učení. Nešlo ani o bezbřehý pietismus ani o suchou doktrínu. Šlo o praktický život evangelia a nesení evangelia těm, kteří ho neznali. Přesto vše Karafiát reformovanou církev miloval a nikdy z ní nevystoupil. I když nesouhlasil s jejím spojením s luterskou církví a vznikem Českobratrské církve evangelické, nakonec to byla právě tato církev, které odkázal autorská práva na své Broučky a tím pomohl církvi financovat některé z jejích projektů.

Z Hrubé Lhoty odešel Karafiát do Prahy, kde nejprve dělal biblické hodiny pro studenty, později z nich byla pravidelná shromáždění. V jeho bytě ve třetím patře vinohradského domu se v neděli ráno a večer scházelo i šedesát posluchačů, kteří chtěli uctívat Pána Ježíše Krista společným zpěvem, modlitbami a výkladem Božího slova. Dnes bychom možná mluvili o nezávislém sboru. Než začal s pravidelnými shromážděními ve svém bytě, navštěvoval i další shromáždění, která v Praze byla. O jedné takové neděli z roku 1897 si zapsal: „Byl jsem na službách Božích dopoledne, a nádhery a parády tam měli hojně, ale žádné evangelium.

A ve tři hodiny odpoledne jsem byl na službách Božích v jiné denominaci. Paráda tam nebyla, ale právě zaváděli vyskolený „zpěvácký sbor“, a evangelium tam také žádné nebylo. – Ó, milí přátelé, takhle vám vaše věci nikdy nepokvetou!“ Právě nedostatek evangelia ho dovedl k tomu, že kromě biblických hodin začal také s ranními nedělními bohoslužbami.

Evangelium bylo jeho velkým důrazem. Dobře rozuměl tomu, že bez našeho Spasitele je každé lidské úsilí jen prázdnou marností. To je vidět nejenom z kázání, která se nám dochovala (Karafiát sám je nepsal, ale jiní je zapsali a později vyšla tiskem), ale můžeme to dobře vidět i na drobném díle o osobě, životě a smrti druhého velikána českých křesťanských dějin: Mistra Jana Husa. I když oba jmenovce oddělovalo skoro půl tisíciletí, bylo zde mnohem silnější pouto, které je navzdory časové vzdálenosti pojilo silněji, než cokoliv jiného.

Z předmluvy k níže uvedené knize.

Tato útlá kniha nabízí čtenáři příležitost setkat se hned se dvěma mimořádnými postavami duchovních dějin českého národa: Jan Karafiát (1846–1929) nám v ní představuje Jana Husa (†1415). Na rozdíl od hrdiny, kterého si bez zaváhání spojíme se zásadními událostmi v dějinách křesťanského myšlení, autora zná většina z nás hlavně jako pohádkáře, autora Broučků, „českého Andersena“. On sám se však takto nevnímal. Svě životní poslání spatřoval ve službě reformovaného teologa a kazatele. Byl pevně zakotven v dědictví švýcarské a české reformace a usiloval o budování církve, která nebude jen věřit správným věcem, ale bude především správně jednat – církve, která bude „krásná“ před Bohem.

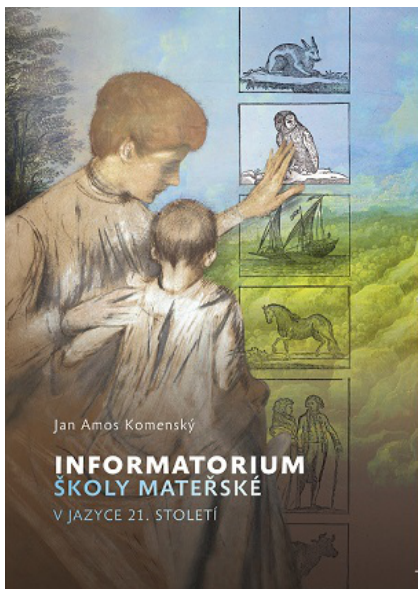
Brilantní esej o Janu Husovi napsal Karafiát roku 1871 na podnět přátel z Velké Británie; měla Čechům posloužit jako evangelizační materiál. Aniž by přehlížel Husovo lidství, češství či univerzitní působení, snaží se autor v první řadě vykreslit českého reformátora v jeho duchovním rozměru. Oslovuje své krajany, kteří Husa uctívají jako ikonu, ale nenaslouchají jeho učení.

148 stran, pevná vazba, 190,- Kč. Vydalo Didasko.

www.poutnikovacetba.cz

Poutníkova četba

Informatorium školy mateřské, v jazyce 21. století

Jan Amos Komenský

Čím to asi je, že Bůh děti, ty nebeské perličky, nestvořil všechny společně jako anděly – přesně tolik, kolik jich chtěl mít, ale různě je rozděluje mezi lidi? Vzdává tím úctu lidem, aby se tak stali pomocníky svého Stvořitele při rozmnožování jeho tvorů. Nemají z nich však mít jen potěšení a radost, ale také se na nich něco napravují. Tato práce znamená vést je tak, aby byly tím, čím mají být.

Rodiče tedy nenaplní své povinnosti vůči dítěti jen tím, že ho naučí

jíst, pít, chodit, mluvit a oblékat se. Uvnitř těla bydlí hospodář (totíž rozumná duše), o kterého je třeba pečovat víc než o vnější chaloupku, jeho obydlí. Duše a mysl je hlavní částí člověka, takže se má předně pečovat právě o ni, aby zdárně a ušlechtilě rostla. Dobře roslá mysl je pak taková, která je osvícená nebeskou moudrostí, aby člověk znal důstojnost Božího obrazu ve svém nitru a aby ji strážil a hájil. Kéž by z našich dětí jako ze živých Božích obrazů den za dnem stále jasněji zářily paprsky jeho věčné a nehynoucí moci, moudrosti a dobroty.

80 stran, 122×180 mm, 190,- Kč

Poutníkova četba, Žandov 85, 403 390 Chlumec, tel.: 472 741 623

www.PoutnikovaCetba.cz